

બાદશાહી ગાયનમાળા.

આ. સુ. સ. ગાયન માળા

આ. સુ. સ. ગાયન માળા

આ. સુ. સ. ગાયન માળા

૧૪૩૬૮-

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૪૩૮૮ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ બાદશાહી સાધના/બા

વિષય ૬ - : ૨ - ૪૨,

મુસ્તવાલા એમ. બી. વ્યાસની છપાવેલી

બોલતી ફોનોગ્રાફ

—: ઉર્ફે :—

બાદશાહી ગાયનમાળા

ભાગ ૧ થી ૨૪^{O. T.}

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર:—6 DEC 1928

બુકશેલર મણીલાલ ભાઈશંકર વ્યાસ.

૬૦ સ્પેશલ રોડ,

વીનસ સીનેમા પાસે—મુસ્તવાલા

આવૃત્તિ ૨ છ.

સને ૧૯૨૮.

મુસ્તવાલા—બરાનપુરી ભાગળ પર આવેલા શ્રી “મોટેશ્વર”

પ્રિ. પ્રેસમાં મણીલાલ ભગવાનદાસે છાપી.

કૌંમત ૧૨ આના.

કૌપીયર્થસંગ્રહ.

— સંત મંડળ માટે ભજનની બુકો —

તૈયાર છે ?

સુરતવાલા એમ. બી. વ્યાસની છપાવેલી
તદ્દન નવીન ભજનની બુકો

સંત સમાજ ભજનાવળી.

ભજન ભંડાર.

ભજન સાગર.

પારસમણી ભજન સંગ્રહ.

ઉપર મુજબ ચાર નામવાલી ભજનની બુકો તદ્દન નવીન છપાઈ બહાર પડી છે. આ બુકોની અંદર સંત મંડળમાં ગવાતાં પ્રખ્યાત ભજન, આરતી, થાળ, ધોળ, ઇશ્વરસ્તુતી તથા એકતાળી ભજન અને અમદાવાદ, મુંબાઈ તથા હાકોરની બેઠકનાં પ્રખ્યાત થએલાં મહાન ભક્તોનાં આચ્છવનાં ગિણાં ભજનોનો અમુલ્ય સંગ્રહ કરવામાં આવ્યો છે. માટે દરેક સંત મંડળના ગ્રાહકોને ખરીદ કરવા ભલામણ કરીએ છીએ. કીંમત આઠ આના.

બુકસેલર મણીલાલ ભાઈશંકર વ્યાસ.

ઠેકાણું—વીનસ સીનેમા પાસે, સુરત.

મુસ્તવાલા એમ. બી. વ્યાસની છપાવેલ

બોલતી ફોનોગ્રાફ <

— :: ઉર્ફ :: —

બાદશાહી ગાયનમાળા.

સંસાર સાગર—

હું તો નાનુકે તખીયત વાળી, મારી તખીયતને સાચવજો,
મારા મિજાજને સંભાળી, મારી તખીયતને સાચવજો.
મમ્માની માનીતી હું છું, પપ્પાને બહુ ખ્યારી,
વાત કરે કોઈ ગુસ્સે થઈ તો, ધડકે છાતી મારી.
ઉઠી સવારે આડ વાગતાં, તરતજ ચા પીનારી,
લેટ થાય જો મીનીટ એક તો, તખીયત બંધે મારી.

સંસાર સાગર—

ઘરને સંભાળી સખતાં, વાડી જતી રહી;
લટકાળીને લોભાવતાં, લાડી જતી રહી.
સીધી સડક બતો હતો, ત્યાં થાંભલો નડ્યો,
મોટર અમારા પ્રેમની, આડી જતી રહી.
જાવું હતું દાઢર ઉપર, પશુ લાન ન રહ્યું,
એ મોહમાં માહીમની, ખાડી જતી રહી.

સંસાર સાગર—

જવાની રાતે રીસાઇ બેઠા, મનાવા ગઇ તો કહે કે ઉઠું;
 પૂછ્યું મેં છે કાંઇ ગુન્હો અમારો, કહોને કંઇ તો કહે કે ઉઠું.
 ગુલાબ ડોલર ગુંથીને લાવી, પૂછ્યું કે બેમા ગમે શું તમને ?
 નયન નચાવી જરાક હાંસી ડરી મેં, ત્યાં તો કહે કે ઉઠું.
 હું ચે તોફાની ને એ હઠીલા, નમ્યું ન બેમાં એકેય આપે;
 હૃદય કહે કે કલહ તજ દો, હઠીત્રી જામે કહું કે ઉઠું.
 મને રડાવી રડ્યા હતા એ, હસ્યા હસાવ્યા વિના સિધાવ્યા;
 પછી મેં ડાગળ લખ્યો ક્ષમાનો, જવાબમાં એ લખે છે ઉઠું.

સંસાર સાગર—

નાનસેન્સ, એક ડગલું કેમ બરાય ?

આ ટેન્ડર પગ લચકાય,

સુવા શાફરને શું થાય ?

સ્કુલટાઇમ તો થયો છે આવર,

મોટર નવ દેખાય.

પ્રેક્ટીસ વીણ કેમ ચલાય ? નહીં એડીકેટ સચવાય;

અમ્બ્રેલા તો લાવી નથી, આ તડકો કેમ સ્હેવાય ?

સ્પેક્ટીકલ્સ ભૂલી આવી ઘેર છું, રસ્તો નવ દેખાય;

હજી સુધી રામો નથી આવ્યો, પુસ્તક કેમ ઉચકાય ?

હવેથી ભણવા નહીં અવાય.

સંસાર સાગર—

અમારો બંગલો સાગરને કાંઠે, એકલડાં કેમ કરી રહીએ ?
 શ્રીમલા ને કેશમીર છેટા રહ્યાં,

કહો હવા ખાવાને ક્યાં જઈએ ?

માથેરાન દેવલાલી જોવાં ગમે નહીં,

ચાર પાંચ સીઝન રહી થાકી ગઈ;

મોટરમાં બેસવા ગમતા નથી હવે, ક્યારે એરોપ્લેન લઈએ ?

એવણુ અમારી સાથે આવે તો, લંડન અમેરીકા જઈએ !

સંસાર સાગર—

છે કર્મકથા મમ ન્યારી રે, હું તો ના પરણી ન કુંવારી.

હું કુલીન કુટુંબની નારી રે, ભર દુનિયામાં દુઃખીયારી.

રસિક પંખીણી રાજહંસી, સંસાર સરોવર રમતી;

હંસ બની કોઈ કાગ આવ્યો, મને છેતરી મૂકી ભમતી.

પરણીને જ્યાં બની પનોતી, યુવતિ બની મટી બાળા,

સૌભાગ્ય ગયાં, વિધિ વૈરી થયા, મારે કરમે આવ્યાં કાળાં.

તન સળગ્યાં, પણ મન નહીં સળગ્યાં, લાલચ ગઈ લલચાવી;

કોઈ વિલાસીએ સપડાવી, મને વનવગડામાં રખડાવી.

ખ્યાલી સુધાની ખતાવી ગયો, નર નટખટ વિષ પીવરાવી;

વેશ્યાને ઘર વાસ વસાવા, નિર્લજ્જ જાળ બિછાવી.

હસવા ગઈ દુનિયાને, હાથે કરી મેં હાંસી કરાવી;

કોને કહું ? ક્યાં જઈ ? મને ગયું છેકજ ભાન ભૂલાવી.

સિરાબુદ્દોલા—

પૂછો કોઈ પરવાનાને !

શમા પર બળી મરવાને, અધીરા થતા એ શાને ?

ન જાણે કોઈ એમાં મજા શું દીવાનાને.

દીપકમાં જળકી રહેલા, અજળ પ્રેમનો રંગ;

સુંદરતાના શોખમાં સળગી મરે પતંગ.

સિરાબુદ્દોલા—

એ ગઈ છતાં એની છબી આવે નજરમાં,

આંખો ગજબ જાદુ ભરી ખુંચી જીગરમાં.

દેખાવમાં લોળી છતાં જાદુ ભરી એ,

રાખે હજારો તીર કાતિલ વાંકી ભમરમાં.

ગાલો મહીં લાખો ગુલોની લાલી છૂપાવી,

ઉભી'તી નજકત ભરી એ રશકેકમર ત્યાં.

પરવા ન તાજો તખ્તની એ નાજો અદાપર,

વણમૂલ વેચાયા અમે માશુકના ડરમાં.

સિરાબુદ્દોલા—

મધરાતડી વીતી ગઈ પ્રણ આંખડી હજી ના મળી,

નૂરેનજર થઈ આકળી દીલબર વિના બે બાકળી.

રશકે કમરની રોશનીથી રોશની આંખી થઈ;

એ રોશનીને શું કંઈ દીલ રોશની ના જળાડળી.

કયાં સુધી કરવી સખર દીલદારને કે ના કહર,

એ સખરમાં ને સખરમાં દીલદાર થઈ ગઈ ફુખળી.

સિરાબુદ્દૌલા— (સાગી)

જેવી કરે જે કરણી, તેવી તરત ફળે છે,
બદલો ખુરા લલાનો, અહીંનો અહીં મળે છે.
ઉચે ચડે છે ત્યારે, સહુને જે તુચ્છ ગણતા,
પટકાય જ્યારે નીચે, ત્યારે સમજ પડે છે.
હસતાઓને રડાવે, રોતા ઉપર હસે જે,
રોનાર તેને કોઈ, આખર નહીં રહે છે.
આખ્યા વિના ન મળશે, વાખ્યા વિના ન ફળશે,
ધન્સાફ એજ કુદરત, અહીંના અહીં કરે છે.

રા' કવાટ—

જુઓ સ્વામી રામનાં કર્મો કેવાં દુનીઆમાં કર્યાં છે.
ધરો ધર્મ હૈયે તમે પ્રભુ રામનો,
સાર સંસારનો વડીલની સેવામાં છે.
સમજે સપુત એ સાચો ખીલે રામ છે.
શ્રવણની ભક્તિ કેવી હતી ભીખ્મની પણ તેવી.
કઈ અમર પુત્રો પીતૃ ભક્તિથી કર્યા છે.

રા' કવાટ—

દુઃખી કે દરદીઓ કોઈ, ભૂલેલા માર્ગવાળાને,
વીસામો આપવા ધરની, ઉઘાડી રાખજો ખારી.
ગરીબની દાદ સાંભળવા, અવરના દુઃખને દળવા,
તમારા કર્ણ નેત્રોની, ઉઘાડી રાખજો ખારી.

અતી ઉભસ કરનારા, તીમીરનો નાશ કરનારા,
કિરણને આવવા સાફ, ઉઘાડી રાખજો ખારી.
થયેલાં દુષ્ટ કર્મોનાં, છૂટા જંજીરથી થાવા,
જરા સત્કર્મની નહાની, ઉઘાડી રાખજો ખારી.

શાલિવાહન—

અમર કામ જે કરે જગતમાં, તે નર અમર ગણાય,
જગ કંઠ્યાણે જીવન વીતાવે, યુગ યુગ એ પૂજાય;
મનુષ્યમાં તે જન દેવ મનાય.

આત્મ ત્યાગના ઉજવળ વૃતના, ઘર ઘર ગીત ગવાય.

જેમ પુષ્પ ખરી કરમાય,
પણ વાસ વિમળ રહી જાય.

કીર્તિવાસના કીર્તિવંતની અખિલ જગે ફેલાય.

શાલિવાહન—

હાયરે મુવા મધુકરની ખીક છે અપારરે,
પુલડાં થોડાં ચુટયાં મેં સોહામણાં.

ગુણીયણ ગુલાબ તોય કાંટા ભરેલો,
મોગરો તો માનમાં મરે છે;

થંપાની વાસતો સહેજે સહેવાયના,

કેવડામાં કાંટાનો મારરે—ફૂલડાં.

કાંટા વિનાનો મુવાસથી ભરેલો,

ઢેચે તે હીમશો લાગે;

ઘીલને ડાલાવે એવો ડાલરીયો,

હુતો ગુંથીશ એનો હારરે—ફૂલડાં.

શાલિવાહન—

સુખની ગણાય છાયા, કમનીય જેની કાયા;
 આરામ ત્યાં છુપાયા, રમણી મહાન માયા.
 મહમસ્ત હસ્તીઓનાં, કુંભસ્થળો વિદારે;
 કે લાખ ખડગથી જે, રોકાય ના લગારે,
 તે સ્હેજમાંજ સ્ત્રીના, કરપાસમાં કસાયા—રમણી.
 અત્રકાવળીની લટમાં, કે રક્ત અધર પટમાં,
 દ્રગ બાણુની ઝપટમાં, કે ઉભય ઉરજ ઘટમાં;
 લપટાય નહીં એવા, નર કોઈ નથી સુન્દયા—રમણી.
 જે સ્વર્ગ હોય શ્યામા, સંસાર સ્વર્ગ સમજે;
 જે નર્ક હોઈ નારી, તો જગત નર્ક સમજે,
 પણ સર્વ હૃદયીનાં, સુખ દુઃખ ત્યાં છુપાયાં—રમણી.

શાલિવાહન—

માયું તમારી માયા, કાયા હશે ત્યાં છાયા,
 સ્વામીન તમારે ચરણે, વૈશવ બધા શમાયા;
 જગની તમે વિભૂતિ, વિભૂતિ હું તમારી સ્વામી
 મારા અને તમારા, યોગો અમર લખાયા.
 વૈશવ ખીજને આપે, કપ્પો ખીજનાં કાપે,
 પરમાર્થે પ્રાણુ ત્યાગે, ત્યાગી ખરા ગણાયા.
 દીન રાત જેણે જાગી, સેવા જગતની સાધી,
 પ્રભુતા લાર્યા એ જીવો, જગમાં પ્રભુ મનાયા—માયું.

શાસિવાહન—

લક્ષ્મી વિણ લક્ષણવંતાની, કીંમત નહીં અંકાવાની,
ભાગ્યવિનાની લક્ષ્મી ઘરમાં, આવી તે વહી જાવાની.
લક્ષ્મી તું છે મૂળ દુઃખનું, જ્યાં ત્યાં કલેશ જગાવાની,
ચંચળ થઈ ઘરઘર ફરતી તું, સારાં કર્મ તમવાની.
એકનું લઈ બીજાને આપે, તું પણ છે મોટી કયાંની,
હીકમત છે ખસ એકજ તારી, હસ્તાનેજ રડાવાની.

પૃથ્વીરાજ—

સંપ વિનાની સુખ સંપતનાં, બ્યર્થ અરે અભિમાન;
કુસંપે જોયું હીન્દુસ્તાન.
નથી દૂર, છે દ્રષ્ટિ આગળ કુસંપનાં પરિણામ—કુસંપે.
અદેખાઈની આગ વિષે અજ્ઞાની;
પડ્યો વીર જયચંદ ખની અભિમાની;
પાણીપતમાં પડ્યા પ્રતાપી પૃથુરાજ ચૌહાણ—કુસંપે.
ગયો ત્યારથી ભાગ્ય સ્વી સંતાઈ,
પરવશતાની ઘનઘોર નિશા પથરાઈ;
પડી ભારતી ભર નિદ્રામાં ધરી ઉદયનું ધ્યાન—કુસંપે.

પૃથ્વીરાજ—

હો રામજી ઠારાં ચારીને પેટ ભરીયે,
પરણ્યામાં તો પીડા મોટી, ભેતરાં તાણી મરીયે,
એથી ભલું તો વાંઢાપણું કે, નફકરા થઈને ફરીયે—

ક્યારેક જીવ જો આજે ચડે તો, મન મનાવા ફરીયે.
મીઠડા બોલી કોયલ સાથે, કાંકરી આગા કરીયે—
વાંહ વાલીને વાંહળી કીધી, લલકારી શું કરીયે,
ગોપી વિનાના કાન અમે તો, એકલા મુંઝાઈ મરીયે—

પૃથ્વીરાજ—

નથી ગમતી નખરાળી નાર, એતો ખાંતે કરે ખુવાર.
નખરાથી એ નાચ નચાવે, એ નારી શું કરીયે !
મોહ, લગાડે મનડાંને તો, મોત વિના પણ મરીયે;
લોકો કહે મૂરખ સરદાર—
હેડું જોઈને હસતી ચાલે, એને ઝપાટે ન ચડીયે.
આડું જોઈને આંખ મારે તો, ઢગલો થઈને પડીયે;
એથી દૂર રહ્યામાં સાર—

પૃથ્વીરાજ—

હાથરે પીટ્યે છોગાં મેલી ને, મને છેતરી,
મોહમાં ભુલી હું બાનરે-કેવડાનાં છોગા મેલીને, મને છેતરી.
બતી કુલ વીણવા ત્યાં, વેણી ગુંથી લાવતો,
મલો થઈ થઈને બાઈ, અમને બનાવતો,
મીઠી મીઠી વાતડી કરી કરી,
પાણીડાં હું બાઈ ત્યાં તો, પાછળ એ આવતો,
કાંકરી મારીને પોતે, હસીને હસાવતો,
આકી હું ચડુલીયો ભરી ભરી.

માલવપતિ—

હૃદયના શુદ્ધ પ્રેમીને, નીગમનાં જ્ઞાન ઓછાં છે;
 ન પરવા માનની લોચે, બધાં સન્માન ઓછાં છે,
 તરી જાવું બહુ સહેલું છે, મુશ્કિલ ડુબવું જેમાં,
 એ નિર્ભય રસ સરિતાથી, ગંગાસ્થાન ઓછાં છે.
 પ્રણય કલહે વહે અંસુ, સુમે ચાંપી હૃદય સ્વામીન
 અરે એ એક પગ માટે, જીવનનાં દાન ઓછાં છે.

માલવપતિ—

હાલને મીડી માળવે જઈએ. માળવે ગાંઠાં માન;
 તારી પ્રોતડી જોડાણી મારા જીવથી—
 કંટક તારા પ્રેમનો કાંટો વાગ્યો મને આરપાર;
 જણાવે તું જીવ મારો, કરી અંઝરનો જણકાર;—
 જોડો મારા રાજવી રાણીને શું અપાવશે ?
 મોતીડે મઢાવશે કે હીરલે જડાવશે ?
 હા માગી દ્યો મહારાણી, જોઈએ તે આપીશ આણી;
 કડલાં ઢાંખી કંદોરા, કસખી છાયત્ર છેલાણી,
 એમાં શું ? એથી પણ અંજું માગ, મોહના રાણી,
 એ છેલ્લે છળીલી નાર, હું વારી હૈયા હાર.

માલવપતિ—

(સાખી)

એક સરખા કિવસ, સુખના કોઈના જતા નથી;
 એથીજ શાણા સાહ્યખીથી, લેશ કુલાતા નથી;—

ભાગ્ય રૂઠે કે રીઝે, એની તમા તેને નથી;
એજ શુરા જે, મુસીબત જોઈ મુંઝાતા નથી;—
ખીલેતે કરમાય છે, સરજાયતે લોપાયા છે;
જે ચડે તેતે પડે, એ નીચમ પલટાયા નથી;—

૨૧' નવઘણુ—

જન શું ગુમાન રાખે, જાંઘળી નથી સદાની,
દીનચાર ખીલી ચંદા, પલમાં ડુખી જવાની,
રાવણ સરીખો બળીયો, યુદ્ધ ચડીને હાર્યો,
ગીતાપતિ શ્રીરામે, અક્ષિમાન ઉતારી માર્યો—જન.
જ્યારે ઈંદ્રપદ લેવા, બળિને મતિ જ્યાં વ્યાપી,
વામન સ્વરૂપે ત્યારે, ક્ષણમાં ભૂમિને માપી—જન.

છત્ર વિજય—

હવે હાલો હલામણુ રાજમાંરે કરો કેદની મળ.
હાય લોમાંથી લાલા નીકળ્યારે લોગ લાગ્યા ભગા.
જેયું કેવાં લડાવ્યાં લાકડારે મળ ચાખો ગગા.
{ રાજ રાખો કંઈ રીત—નહોય પરાણે પ્રીત }
{ બધું ઠીક છે ઠીક (૨) }
રાજને રીઝવશે તો સર્વ સુખે માણશે,
પ્રેમી પંખીડાને પ્રીતેથી પાળશે.
તેજ બનીને ઝંડાને જુલાવશે—હાલો.

વીર તાનાજી—

મહારી ખીલતી કુલવાડીના જુલતા ગુલાબ,

રૂડા રસથી છલકાય, રસથી છલકાય;

રસભોગીની આશ વીણુ થઇને નીરાશ,

રડયા કરમાઈ જાય કરમાય જાય. —મારી૦

મીઠી, મીઠી, મુગધને ફેલાવતા,

ખડેક ખડેક દીલને ખડેલાવતા એ,

મંદ સમીરતણા સ્પર્શ તણા લેવાને લ્હાવો;

મુવા લચકાઈ જાય, લચકાઈ જાય. —મારી૦

એમાં શું ?—

નયના કસુબો કર આયે,

શ્યામ ઘોલો, ક્રીસ બીધ રચના ખિતાઈ,

કોનો સોતનને કીની લીટાઈ—નયના.

બાલ બિખરે હય, બાલ તિલકના, નયનોમેં નિંદ બરી

તુલસીકી માલા તુટ ગઈ હય, અબ કરોના ચતુસઈ;

બચરનસે મેરી નેહા લગાઈ,

પ્રીત મોરી છાંડી;

કુબજા કેા તો બચન દીયો થા,

અબ કોનસે મન (૩) લલચાઈ.....નયના.

એમાં શું ?—

કેાયલીયાં કુક સુનાવે,

ખીલી વસંત બહાર.....કેાયલીયાં,

કેાન સખી મોહે બસંત સુનાવે, મેઝે તલસું ખારખાર
પાપી પપૈયા પિયુ પિયુ બોલે, પિયા પરદેશી ચાર;—કેાયલીયાં.
જ્યા પિયા ખીન જલે દીન રચના, જોખનવા દીન ચાર,

મયે' નવ જોખના જોગન બનુંગી,

પિયા મીલન દુસ્વાર—કેાયલીયાં.

આર્ય રમણી— (દુબરા-દુબરીનું કારસ)

બઉ બઉ ડહારે આઈવું, અમારે ટારી પીવાની ટાનુંરે લોલ.

વાયું જીવાનીનું વાનુંરે લોલ —ટારી પીવાનું

યુ બોય

એન્જોય, આ ટારી પીવાનું ટાનુંરે લોલ —બઉ

મને મનરામાં લાગેય મજનુંરે લોલ —ટારી

ખાટી મીઠી ટારી ને ખાટી મીઠી લહેર,

ખાટી મીઠી વાટો કરતાં,

ચીટડ માડે ચોરાનુંરે લોલ —ટારી પીવાનું

માઈ ડીઅર,

લુક હીઅર,

ખીજું હું કંઈ નહીં જાનુંરે લોલ,

પન કાલજું માડે ચોરાનુંરે લોલ—ટારી પીવાનું

આર્ય રમણી— (ફારસ) કીકલી—છામલીઓ.

બેગમરી ટું મારી, વ્હાલી કાલજરાની ફેર,
મારા જુના પુરાના મોરબેગમરી.
છામલીઓ ટું મારો,
હું ગોપી ટું માખન ચોર
ખરેખર હડારો આપનો ચોરબેગમરી.
લગનના લ્હાવા લઈહું ભેટીને ખ્હોરના ખ્હોર,
છુખમાં રઈહું કીકલી,
બહુ ઠા ના નખરાખોર,
મારા જરીપુરાના મોરબેગમરી

આર્ય રમણી— (ગરબી)

જીવણુ નૈરે જાવા દઉં આજ,
વનમાં રાતલડી રાખું,
આવડી ભાઈબંધની શી હેર,
ઉતારા કરોને આપણે ઘેર,
ઉતારા નૈ કરીએ ગોરી,
રે સાથે ભાઈબંધની ટોળી —જીવણુ નૈ રે!
આવડી ભાઈબંધની શી હેર,
વાસો કરોને આપણે ઘેર,
વાસો નૈ કરીએ ગોરી,
રે સાથે ભાઈબંધની ટોળી —જીવણુ નૈ રે!

આર્ય રમણી—

હુઃખના દહાડા દેખીને, દઇએ ન દેવને દોષ,
કર્તા તું તુંજ કર્મનો, જીવ તજ દે શોચ
સંચિત તરૂએ ફલ જે આવે,
મનમૂરખ મનસુખા તજ દઇ ભોગવી લેને ભાવે,
સુના સંસારને સમજ સોનાનો કર્મને કોણ નમાવે,
વિપદ વાદળ ઘોર ઘેરાયાં અમૃત ઠાં વરસાવે,
નયન તું અમૃત કાં વરસાવે !

કૌન સરસ—

સ્વપનેકા રાજ હયે, ચહ દુનિયામે સાર નહી.
આંખ ખુલતે હી રહા, ઈસ્સે સરોકાર નહિ....ઈસ્સે
ખંદે કિસ બુલમે તું, કરતા હય મેરા તેરા,
તેરા ઉઠતેહિ તેરા, કોઈ મદદગાર નહિ....કોઈ
તેરા તનખીતો નહિ, અંતમે હોગા તેરા,
માયા ખીબાર હયે ચે, સચ્ચા કોઈ ચાર નહિ....સચ્ચા
ખાત ખરસોંકી યું હી, સોચતા નાહાન રહા
એક પલકે ભી લીયે, હોતા હોશીયાર નહિ....હોતા

કૌન સરસ—

આફત આતી હયે મર્દોકે ઉપર, નામર્દોકો આફત કયા હયે,
ગહનભી હોતા હય ચાંદકે ઉપર છોટે સિતારોકો ગહનસે કયા હયે,
તંગીકા ઘેરા સખીકે ઉપર, મુજ પાણકો તંગી કયા હયે,

તુકીં હૂર—

દુન્યામે જખ ધનપાના—કલકે લીયે બચાના,
 દોલત લી હયે એક ખેતી—જે બાયે ઉસે ફલ દેતી,
 રખ ધન જોહો ફલ ખાના,
 ખુરે દિનમેં ન ભાઈ, ઓર ન જાયા, કામ આતા હયે,
 ફકત અપના કમાયા, ઓર બચાયા, કામ આતા હયે,
 સખહિં હસતે હુએ, મિલતે હયે, જખતક ચાર પછસે હયે,
 ન પુછેગા કોઈબી, મુફલીચીમેં આપ કયસે હયે,
 મતલબકા ચાર જમાના, કલકે લીયે બચાના,
 નહી રહતી હયે મછલી લી, નદી જખ મુક જાતી હયે,
 જે દઉલત હયે, તખ તુમ હલાહો, ઓર દુન્યા બરાતી હયે,
 જે કલસે ખેખખર હોકર નહી, હયે આજ આપેમેં,
 વોહ દર દર લીખ માંગેગા, ગરીબી ઓર ખુલાપેમેં,
 મત દઉલત મુફત ગવાના, કલકે લીયે બચાના.

અફલનું પડીકું—

તમે જે જે ન વાયદા વીતાવજે,
 પીયુ પહેલી પેસેંજરમાં આવજે;
 હાર તોરાથી સ્વાગત શોભાવજેરે—પીયુ.
 શિલકની કીનાર કોઈક વાયલ આછેરાં,
 કોઈક નવા નાટકના અચ્છાં ઓપેરા.
 થોડા હેન્ટીલ હેર ઓઈલિનાં લાવજેરે—પીયુ.

એક હારમોન્યમ પેરીસનું લાવજેરે,
આવવાનો તાર મને આગળથી આપજેરે.
તમે સામા સ્ટેશન પર સીધાવજો—પીયુ.

અક્કલનું પડીકું—

આપ પાપડવાડીમાં પધારજો દહેરીલાલ,
મંદીરની સામે મકાન છે, નીચે દેશી દારૂની દુકાન છે.
રંગરંગીલા ચાલ મારી પડોસમાં તુલસી ક્યારાનું નિશાન છે ?
છત્રમાં ! તુલસીના ઝાડનું નિશાન છે—દહેરીલાલ.
અખંડ અને અલંગ આજ સાંજ પહેલા પધારજો,
હડતાળવાળાનું તોફાન છે, જ્યાં હડતાળવાળાનું તોફાન છે—દહે
જોખમ લારેલું કામ પુરી પંચાત છે, ધાસ્તી છે ! આક્રતમાં
જાન છે, મારા બાપ ધાસ્તી છે—દહેરીલાલ.

ઝવહરે મેહફીલ— ગઝલ.

છોટી બડી સુધ્યાંરે જાલીકા મેરા કાહડના,
એક સુખ પાયા મયને અમ્માકે રાજમે—અમ્માકે રાજમે
સાથ સહેલીયાંરે ગુડયોંકા મેરા ખેલના—છોટી.
એક સુખ પાયા મયને અમ્માકે રાજમે—ભય્યાકે રાજમે
ગોઠ ભતીજરે સડકો પે મેરા ખેલના—છોટી.
એક દુઃખ પાયા મયને સાસકે રાજમે—સાસકે રાજમે
આધી આધી રાત ચકકીકા મેરા પીસના—છોટી.

એક સુખ પાયા મયને નનંદકે રાજમેં—નનંદકે રાજમેં
 ગીલાસીઆ અધનરે ચુલેહકા મોરા ધોકના—છોટી.
 એક દુઃખ પાયા મયને દેવરકે રાજમેં—દેવરકે રાજમેં
 છોટી મોટી પેચકરે ખીયોંકા મોરા ગુંદહના—છોટી.
 એક સુખ પાયા મયને સૈયાકે રાજમેં—સૈયાકે રાજમેં
 આધી આધીરાત બાગોંકા મોરા ટહેલના—છોટી.
 એક દુઃખ પાયા મયને સૈયાકે રાજમેં—સૈયાકે રાજમેં
 સૈયા હૈ નાદાન મેરા ચેહી તો મેરા ઝેકના—છોટી.

ઝવહરે મેહફીલ— ગઝલ.

જાતે હો કહાં જાને જહાં,
 અલી દીલ તો હમારા ભરાહી નહીં;
 અલી ખાસએ લખ તો મીલાહી નહીં.
 અલી ગુનચએ દીલ તો ખીલાહી નહીં,
 કબ તલક ભલા ગમ ખાયે કોઈ;
 કીસ તરહાન જાનસે જાએ કોઈ,
 ઉસે ખાક ભલા સમજાએ કોઈ,
 ઉશ ખુત કો તો ખૌહ ખુદાહી નહીં;
 કયું હસ્તા હૈ મેરે રોને પર,
 નાસેહ ઝરા અદલાહ સે ડર;
 તુ કયા જાને હાંલતે દરદે જીગર,
 તુને દીલ તો ખુતોંકા દીયાહી નહીં,

મૈને લે સવાલે વશલે કીયા;
વે “ હમદ ” મુઝે ચે જવાબ મીલા,
તકદીર મે તેરે લીખખાહી નહીં;
તેરે હરદ જીકર કીં દવાહી નહીં,

આંખકા નશા—

કયોં તોહે જીવનકા અભિમાન હય, હે મુરખ જીવન સ્વપ્ન
સમાન હય,

હો હી દીનકા યહ સુખ સન્માન હય,
યહ સંસાર મુસાફીરખાના—કયોં તુને ઇસકો અપના બના,
તેરા અન્તિમ ઘર શમશાન હય.

જ્ઞાન રતનકો મત કર મંદા—જીવન હમ એક ગોરખ ધન્ધા,
મોહ લોભકા તોડ દે ફન્દા,
કરલે કુછ ઇસ દેહમેં જખતક પ્રાણ હય,

જગ હય ચલતી ફીરતી છાયા—દુઃખ સુખકા હય ખેલ બનાયા,
સખકો ઠગતી ઠગની માયા,
લે ઇસકે છલકો સમજે, વે સુજાન હય.

દેશ હીપક—

ગઝલ.

લાખખો અહિં ચાલ્યા ગયા, લાખખો બીજા ચાલ્યા જશે,

માટી તણી આ જાંઘી, માટી મહીં માટી થશે,

મારી બીજને માનવી, મનમાં ફુલાતો ના અરે,

કાળ કોઈનો તું થયો તો, કાળ તારો કોઈ થશે.

કહેજો અમારી માતને કર્તાવ્ય પંથે હું મર્યો.

નહિંતો બિચારી જાંઘીબર વ્યર્થ આંસુ સારશે.

હશીનોકા મુજરા— નવું ગાયન.

ચલી ઉલટી હવાયે જહાનમે હાં દસવી જોડી ગઈ કબ્રસ્તાનમે
વારે સાતીર ખુબહી ખીગડા તેરે ઘરકા કામ—
ઈક્તિયારી ઐર શહેરીકા હો કૈસે ઇનતે નામ

કેસે રોઝે રખું મૈ રમજાનમે.

જેરુ મર ગઈ પાંચોને તો ઘરસે નીકાલા
ઇસસે ચારો ખુબી કૈસી કરકે મું કાલા

પડે સરકારી તાલે મકાનમે.

જોડતા હું હાથ સાતીર ચશ્મ આપને નમ કરે
કુછ જીયાદા ઐર કુછ મામુલી ઐર કુછ કામ કરે
જીતને સટેખાજ હય ઇસ જાહકા કુછ ગમ કરે
રેસકે જીતને ખેલાડી વો મેરા માતમ કરે
એકને લાઠી એકને ઢાસા એકને મારી લાત
એકને મુછે એકને દામન એકને પકડા હાથ

યે ઇજગત હીંદુસ્તાનમે.

જોડે મર ગઈ સાતીર લાઈ હો ગયા પરેશાન
પાંચોકો તો ઘર મુબારક ઉસકો કબ્રસ્તાન
હમ લીત કીયે લગાયે મસાનમે
કકડયાં તો ખા ગયે કડવા કરેલા રહે ગયા

આયા ફેલાદી ઝાઝ અબ તુફાનમે.

સોનેરી બળ— (હોળી)

કાના તોસે હોળી લરાઈ કયું રે મેરી ચોલી છુઆઈ—કાના
લાલ ચુનરીયાં લાલથી ચોરી કરત ચતુરાઈ
લાલ ગાલપે કપટી કનેયા, ચુંબન દે શરમાઈ

—સુદ બુધ મોરી તુને હરાઈ—કાના
લાલ ગુલાલ ઉડાયો બદન પે સ્નાનકો મયે લલચાઈ
ચીર ચુરાકે ચડયો તું કદમપે તોહે શરમ નહિ આઈ
શ્યામ મેં તો નાર પરાઈ—કાના

વીર પુબન— (સીકંદરના ચાર ફરમાન)

- (૧) મહારા મરણ વખતે બધી મીલકત અહીં પથરાવજો
મહારી નનામી સાથ કબ્રસ્તાનમાં પણ લાવજો
અર્થ—જે બહુ બળથી મેળવ્યું તે ભોગવી પણ ના શકયો
અખજોની મીલકત આપતાં પણ એ સીકંદર ના બચ્યો
- (૨) મહારૂં મરણ થાતાં બધા હથીઆર લશ્કર લાવજો
પાછળ રહે મૃત દેહ આગળ સર્વને દોડાવજો
અર્થ—આખા જગતને જીતનારૂં સૈન્ય પણ રડતું રહ્યું
વિકાળ દળ ભુપાળને નહીં કારથી છોડી શકયું
- (૩) મહારા બધા વૈદો હકીમોને અહીં બોલાવજો
મહારો જનાનો એજ વૈદોને ખભે ઉચકાવજો
અર્થ—દરદીઓના દર્દને દફનાવનારૂં કોણ છે ?
દોરિ તુટી આયુષ્યની તો સાંધનારૂં કોણ છે ?

(૪) ખુદ્દી હથેલી રાખતાં જીવો જગતમાં આવતાં
 ને ખાલી હાથે આ જગતથી જીવ સહુ ચાલ્યા જતાં
 અર્થ—ચૌવન ફના જીવન ફના જરને જગત પણ છે ફના
 પરલોકમાં પરીણામ ફળશે પુન્યના ને પાપનાં

*

*

*

*

વહે શાઓ અમર આત્મા, મરણની બીક શા માટે
 અમર છે એક પરમાત્મા મરણની બીક શા માટે
 શરીર આ કાચનો કુપો, તરત જો તુટવાનો તો
 સમર માંહે અમર થાજો, મરણની બીક શા માટે
 જનમતો ને ફના થાતો, ફના થઈને જનમ લેતો
 વિધિનો તંત્ર એવો તો, મરણની બીક શા માટે

સરદારખા—

દશા કરે તે કોઈ ન કરશે, મુરખ કરે અભિમાન,
 પ્રાણી બિચારું તુચ્છ મગતરૂ, કાળ કથા અનજાણુ
 હુંપદમાં મરડાઈ મરે પણ ધાર્યું કરે ભગવાન—દશા૦
 નિરધનીયા પળમાં ધનવંતા ધની થયા લાચાર
 સદા સુખી કે સદા દુઃખી નહિ કોઈ જગમાં રહેનાર
 કુંપળ હસ્તી પાન ખરંતા, તે પણ છે ખરનાર
 સત્ય ટેક ખાતર જે સહેસે, આફત અપરંપાર
 નામ અમર રાખે તે જુગ જુગ જન્મ્યું તેજ જનાર,
 નાહક અફીન છોડે નીજ જન, સત સાદા કરનાર.

અલ્યાબાઈ—

રાજ સમી સાંજના આવજો, સામી સડકપર બંગલો,
મીઠા મહેમાન આજ આવજો રે—સામી૦
પ્રીતી સરવરની પાળે પાતળીયા,
અમીરસ પીજો પીવરાવજો રે—સામી૦
કાયાને કબારડે પહેડે કસ્તુરી,
લહેરખડાં લુંટજો લુંટાવજો રે—સામી૦

વજ્રલીપતી—

માયા કોઈની ના થઈ, પિયુ ચેતો પગલે પગલે,
કંઈક મુઠી બાદ્યા મહારાજ, અહીંની અહીંજ રહી,
કાયા માયા કોઈની, રાખી નહિં રહી
કંઈક કમાયા લાખ, ઇરોડો, શુન્યની શુન્ય રહી,
પરમારથમા વાપરી લક્ષ્મી તેજ ગરી.....

વજ્રલીપતી—

ઝટ જાઓ ચંદન હાર લાવો, ઘુંઘટ નહિં જોલું હું.
મને લાગ્યો એ હારનો નેડલો, તમથી નહિં જોલું હું.
મોંઘી તારી માગણી. મોંઘા તારા મૂલ.
મોંઘી તારી પ્રીતડી, મેં કરતાંજ કીધી ભૂલરે,
ઘુંઘટ ઝટ જોલોને.

મોહન મેં તો માંગીયો, મોંઘા ચંદન હાર,
લાવો હાર પછી પીયું તમે, લુટો જોખનીયાની બહારરે,

વણલીપતી—

મીઠીને મધુરીરે જોખનિયાની વાતડીરે,
 જોખનિયાના ચાળા કદી ન છુપાય,
 શરમીંદી સાહેલીરે, જોખન વનમાં સંચરીરે,
 હારે મુકો કેડો મને કંઈ થાય,
 આંખલડી રંગાણીરે નાવલીયાના રંગમાંરે,
 હારે સખી શાને ચડાવો આળ.

વણલીપતી—

રસીકજી રંગીલા છેલાં,
 રસલીનાં તારા છે નયનીયાં મારા વાહાલમાં—રસીકજી
 પાટણનાં પટોળાં લાવો હીરા કંકણ જોડ,
 અતલસ અમદાવાદી પહેરી ફરવાના છે કોડ,
 સુરતી જરીઅન સાડી સોહે ઝાંઝરનો અણકાર,
 તસતસતી ચોળી સીવડાવો મ્હારા હૈયા હાર,

વણલીપતી—

ગઝલ.

ખાલી હતાને ખાલી થયા ભાઈ ભાડી રહ્યું અહીં કાંઈ નહીં
 ખોટી છે માયા ખોટી આ કાયા ખાલી કુલાયા કાંઈ નહિં
 જુઠની બાજુ છે બધી આ નામ નીશાની કાંઈ નહિં
 કાળની માયા વાદળ છાયા વીતી જવાની કાંઈ નહિં
 જર જોડે ને જોખન જીવન ખાખ થવાનું કાંઈ નહિં.
 પંચ ભુતોનો પિંડ અરે આ રાખ થયો કે કાંઈ નહિં

શાહ કે ચોર—

ગરબી.

ગંગા પ્રદેશની માટી મંગાવો
 ઘોરડા લીધાવો પરસાળો લીધાવો
 સાસુ સંદેશેને નણ્ણી કાગળીએ,
 જેઠાણીને આપી તેઠના જાઓરે પીચુડાણ.
 સાસુને સાલ્યો ને નણ્ણીને વાયદો.
 જેઠાણીને દક્ષીણીના ચીરરે પીચુડાણ.
 સાસુ ખાઈ જાશેને નણ્ણી ભઈ જાશે
 જેઠાણીનાં કાલ પાછાં આવેરે પીચુડાણ.

અખજોનાં બંધન—

પ્રીતકે ફંદ નહી પરના,
 જાનપેં આફત આથેગી
 દિનભર રો રો જલના —પ્રીતકે.
 પ્રીત કિયે દુઃખ હોત હે
 પર પ્રેમી લપટાય,
 દીપ તેજકો દેખકે
 પરવાના જર જાય
 પ્રીતકે ડાંખસે સખ ડરના —પ્રીતકે,
 સાવન ભાદો અસવન બરસત
 બિયોગમેં મરના,
 બિકટ પંથ હે પ્રીતકો થામેં
 પેર નહીં ધરના. —પ્રીતકે.

અખજોનાં બંધન— (ડેન્સ ઈંગ્લીશ)

એટિકેટ ઈંગ્લિશ સોસાઈટીકા હય,
 બેટે નાચો અયસે હાં પોઝિશન.
 પહેરો સૂટ, ખાઓ જૂટ, જાના પાગલખાના,
 ડિયરી ડાલી ગાના,
 ખુરસી ટેબલ પર મર જાના,
 અખ તું છોડ બટાટા લેંડી બેંગન,
 બિલ્લીને ચુહા પાયા બસ લરપાયા,
 સમજા ન તેરી સરગમ,
 પુટા પુરાના પડધમ,
 રેઈસકા હય આયા સીઝન,
 બિસ્કીટ ખાના, સોડા પીના,
 લીપુ ઓર જીંજર.

—ટેક.

અખજોનાં બંધન—

ગમે ના બાગનાં શુભે, ગમે ના ફૂલવાડી,
 ગમે કોઈ ના માળી,
 વનોમાં વાયુની વાતી ગમે એ લહેર બહાલી,
 ખુદાઈ જ્યાં છૂપાઈ.
 છલાવ્યા લોગસાગર, ના તૃપાતુરને મળ્યું પાણી,
 ઉતાર્યાં સ્વર્ગનાં સુખડાં, ભૂખ ના ખરી જાણી;
 ચહું આનંદ અંતરના, નહીં માયાની મહેમાની,
 નહિ સંગીતના જલસા, ચહું હું રનેહની વાણી.

પ્રાણુ વેલી ઘેલી ઘેલી વનોમાં ફાલે કેલી,
અલગેલી નવેલી,
વનોની વાસી મહોલોમાં ગઈ મુંઝાઈ છેલી,
દીવાની થઈ અકેલી

—ગમે ના.

અખબોનાં બંધન—

ગરીબી જ્યાં વહે નંદા, પ્રભુના ત્યાં ખરા બંદા;
વરે ત્યાં કીર્તિ આનંદા, સરે ત્યાં સ્વર્ગની ગંગા.
ગરીબીએ લખ્યા ઇતિહાસ, ગરીબીની વિધાતા હાથ;
ગરીબી છે જીવનની આશ, ગરીબી છે જગતનો શ્વાસ.
ગરીબીથી વિવેકાનંદ, ગરીબીથી દયાનંદ અંદ;
ગરીબીમાં હતા ગોપાલ, ગરીબીમાં દીપે છે લાલ.
મહા જે હિંદવાસી નામ, ગરીબીનાં કર્યાં પયપાન;
ગરીબી હિંદ હાદા પ્રાણુ, ગરીબી ગાંધીજીના બાન.

અખબોનાં બંધન—

—બોશો લઉં મુખડે સુંદર વા !

જેમ્ને મુમે ભ્રમર કમલ,

—નફ્ટ નિર્લજ,

વંઠલ વાનર,

—હાં, વારી જાઉં તિરછાં નેનન વા ! —બોશો.

—અધરપાન કરતો નાહી,

—જીગર જામ પીવણો ક્યાંહિં ?

—શરમ લાજ ગઈ છુટાઈ,

—અજબ આજ ચુમી લગાઈ,

વા-ગુલી તોફાં જોખન ગળ્ગર વા ! —બોશો.

અખજોનાં બંધન—

હૃદયનો આપજો સંદેશ,

બનીને મેઘદૂત બહાલા;

કરીને નાથને વંદન,

ચુમી પદપંકજો પ્યારા.

સ્મરણ દેજો એ કુંજોના,

વસંતે જ્યાં વસ્યા'તા શ્યામ;

કર્યા'તા જ્યાં રસાલાપો,

હસ્યા'તા જ્યાં મધુરાં તાન

વીંધી'તી જ્યાં અમીધારા,

છુટ્યાં'તાં નેનનાં જ્યાં બાણ;

લઈ ચાલો પ્રિયાને ત્યાં,

સનત જો હો ખરા મમ પ્રાણ.

વિજય દેવજ—

ધર્મ સંકટમાં સર્વદા, સમશેરને ધરનારા,

ધન્ય ધન્ય એ દૈવી અવતાર,

નીજપ્રાણ પ્રબકાજ, રાજતાજને તજનારા,

સાચા એ શુરા સરહાર,

આત્મભોગ આપી, રણ યજ્ઞમાં હોમાય છે,
એવા એ અમોલ રત્નો, સ્વર્ગમાં પુંજય છે—વાહવાહ
એવા દેશ ભક્ત પાવનકર, વીરનરનું અષ્ટ પ્રહર,
યશોગાન ગાતાં નરનાર,
ક્ષત્રિધર્મ ધારી, અંત અધર્મીનો લાવતા,
ધન્ય એવા જનેતાના, દુધને દીપાવતા—વાહવાહ
એવા રણધીર, ‘વિજય ધ્વજ’ ફરકાવી જીવનભર,
ભારતમાં ડંકા દેનાર.

વિજય ધ્વજ— (કોમીક)

જેના ગુલાબ જેવા ગાલ, ચપળા જેવી અંચળ ચાલ,
જેનું વિશાળ સુંદર લાલ, લેપર વાંકડીઆબા વાળ,
જેની આંખલડી આણીઆળી, તે પર શોભે ભમર કાળી,
રૂપમાં રંભાથી રૂપાળી, લલના લાવીશું લટકાળી—
હુંતોં ખોળી ખોલકી લાવું, મારા દીકરાને પરણાવું,
મારે નથી પરણવું આવું, છોડો બે સુર ગાવું,
(ત્યારે રૂપાળી બેરી નહીં ?) (ના ગુણવાળી લાવો અહીં)
(કહો હવે કહેવું છે કંઈ ? કેવી બેઠએ તે ભસી મરને,
લેંસના ભાઈ)

(ઉઠ કહું તો ઉભી થાય, બેસ કહું તો બેસે)
(પતિ આજ્ઞા ઉઠાવીને અગ્નીમાં પ્રવેશે)

(એવી લાડી ક્યાંથી લાવું, ફાટી મુઆ જાને,
માફ કહું માની બેટા, પરણ તારી માને)
બેરી એક બલા દુનીઆમાં, મારે સાંબેલાનો માર,
પ્રાણીઆ ભજી લે ને કીરતાર, આતો સ્વપ્ન છે સંસાર....

વિજય દેવજી—

વાંકી વળીને શું જોતી ? વળી વળી,
ખોવાયું શું ? અણમુલુ, મનડાનું મોતી,
જડશે જડેન મોતી એ, ગોતીશ જો પ્રેમથી,
જોડશે જુકિતથી, મોતી આ હેમથી.
નહી હામ હેડાની જોતી....ખોવાયું.
તમને હસવું ને, માફ મનકું મુંઝાય છે
દીલને દીલાસો દઈ, પ્રેમી પ્રાણ જાય છે,
ગુણીયલ એ લાવીશું જોતી....ખોવાયું.

વિજય દેવજી—

મરવું તો પતી ચરણે મરવું, તરવું તો પતી ચરણે તરવું,
પતીનું ધ્યાન સદા ધરવું, પ્રભુ સમ પતીનું પુંજન કરવું.
“ટેકી ટેક ન મુકશે, કરો કરોડ ઉપાય,
રણધેલા રણમાં ચડે, ટેકી નહી છુપાય”
ટેકે રાવણ રણ પડ્યો, ટેકી સીતા નાર;
કુટેકે કુળ ધુળ થમું, સુટેકે જયકાર....

વિજય દેવજ—

નાચ.

અજી લાગીલો, મોરી બન નેન કટારીરે.....

હુરીનમારી, કટારીનમારી, નમારી બરછી તલવાર,
લોહુકા નહી ખુંદ નીકસા, તનક નેના નાહી લાલ,
કીસતરાંસે કરતીઆ, ચારો કલેબ પાર પાર,
દુશ્મન નાહી, બેરીનાહી, મારન વાલા દીલદાર....
ધાવસે નહી, દીલએ બીછડા, મીલ ગયા હૈ, ઔર ચાર,
તુહી મૈલ્યા કર, હુકીમી કરદે, બેડા પાર પાર,
કોઉ બતાવે, કોઉ મીલાવે, સૈયા ગુલે ગુલબર,
નેન કટારીરે.....

વિજય દેવજ—

બધી દીલની આશાઓ, દીલદારમાં છે,
સ્વર્ગ સુખો સમાયાં, ભરથારમાં છે,
જે પતીની પુંબરી, છે પ્રેમદા સદા,
જેની સ્વામીમા વૃત્તી, રહી સર્વથા,
એવી દેવીનું પુંજન, સંસારમાં છે.

વિજય દેવજ—

કુદરતના રંગ, અજબ પળપળમાં,
સકળ જીવને, જીવન મહી બતલાવે,
શાં શાં સવીતા પ્રભાનાં, શોનેરી કીરણ,
એ સમય પલટતાં હીસે, અસ્ત હાં થતાં,
અકળ કરમ તણી ગતી દરશાવેકુદરતના.

દેવી હોથલ—

આવો મારા કાળજાની ઠોર, તમે લાગો લટકાળા, અતિ બહાલા,
ખ્યારી મારા ચીતડાની ચોર, મને વાગ્યાં નયન બાણ તારાં,
સ્નેહી સુજાણ છો, પ્રાણની આ પ્રાણ છો,

બહાવરી બનાવી નંદલાલા—આવો.

ભાવથી આ ભેટવાનું, મીઠું મીઠું લાગે,

તેથી મનડું, મળવાને વધુ માંગે,

આવો આવો પ્રાણના આધાર, ભલે ભેટવાને,

ભેટવાથી દુઃખ દૂર લાગે,

ખ્યારા હું પતંગની છું ઠોર,

દયા લાવો, લટકાળા પતિ બહાલા.

દેવી હોથલ—

સાહેબાજીરે રૂડા ઉતારા આપજો,

પંખી અમે પરદેશનાં જીરે.....

આવશું જીરે આખવા પ્રેમની શાખો,

બ્યારે તમારા દેશમાં જીરે.....સાહેબાજીરે....

આ ભવ રસભર ફલને પામી,

ભવ ભવ લેવા આવશું જીરે

દેશ અમારો રસભર આખો, રસના ખ્યાલા પાશું જીરે

રસીયા રાજી થાશું જીરે

ગુણ તમારા ગાશું જીરે.....સાહેબાજીરે....

દેવી હોથલ—

હે સહુણી રીસાવો નહિ, તલસાવો નહિ.

નયન કમળથી, તીરછી નજરના, કોમળ હૃદયપર માર,
વીર તો ચલાવો નહિ....

મતલબની દુનીયા બધી, વીકટ પ્રેમનો પંથ,
સ્નેહ કરી અબગા રહે, એવા પુરુષ અનંત,
સબજન પ્રેમી બાણતા, વિહટ પ્રેમનો પંથ,
સાચા પ્રેમી લાવતા, એજ પંથનો અંત,
પરણ્યા પણ લીધો નહિ, સ્નેહ તણો કંઈ સાર,
પશૂ જીવનને ગાળતાં, પ્રેમ બિના નરનાર.
બહાલી તારા વેણમાં વશી કર્યું દેખાય,
ચુમ્મી લેવા અધરથી, હૃદય અધીરું થાય.

દેવી હોથલ—

રાગ-ગઝલ.

કરે જન સ્વર્ગની વાતો, બતાવો સ્વર્ગ છે તે ક્યાં,
હૃદયના શુદ્ધ પ્રેમી જ્યાં, વસે છે સ્વર્ગ સાચુ ત્યાં,
પરસ્પર પાક દીઘનાં, પ્રેમીઓ દીદારનાં તરશ્યાં,
ક્ષમાને શાન્તીની ભેડી, વસે છે સ્વર્ગ સાચુ ત્યાં....
સદા જ્યાં સ્નેહનાં ઝરણાં, વહે છે કમળ નયનોથી,
સનમએ માનજો નક્કી, વસે છે સ્વર્ગ સાચુ ત્યાં,
હબરો વીક્ષ જો નડતાં, નથી જે જીગરથી ભુદાં,
નહિ તે પૃથ્વી પલટાતાં, પલટતાં સ્વર્ગ સાચુ ત્યાં.

દેવી હાથલ—

બોલો બોલો રસીલી, જરા બોલો ધુંધટ,
 તારા ઘરના, ચુલામ થઈ રહીયે...રસીલી તારા....
 લાલે લાલેજ લગાર, હું તો પતીવૃતા નાર,
 એક અબજાની લાજ નવ લઈએ....અરધવજ ભારા....
 જોઈ તારો ઠમકો, ને જીવ મારો બાય છે.
 મથુરાનો માંકડો, આ જીવ મારો ખાય છે.
 હાય મારા કાળજમાં કાંઈ કાંઈ થાય છે.
 દુર મૈંર દુર, તારું ડાચુ ગંધાય છે,
 છોડો છોડો હડકાયા, જાણ્યા જાણ્યા ખુતારા,
 એક બાળાને દુઃખ નવ દઈયે....ખુતારા....
 ધુંધટડો મુકોને બહાલી, ધુંધટડે ઘર ઘાલ્યાં,
 કરી ઇશારા પરનર સાથે, સાંજે ફરવા આલ્યાં,
 મનને બાવે ત્યાં જઈ માલ્યાં.....બોલો.....

દેવી હાથલ— (કચ્છી ગાયન.)

છેડો છડરે કાનુડા, મુજે ઘરે કમ આય,
 છેડો છડરે ખુતારા, મુજે ઘરે કમ આય,
 કાન અસીં મૈયારી, કંસજી તું પુતર નંદરાય,
 કાન પોંધાં ગીટેમે, તોતોજી કુરો કંધી માય,
 જેડલુ મડે હલી, વધ્યુ, રોકી રખેતો કુલાય ઈ પુલાય,
 જો સુંજુધો કંસરાય, તો થીંધી વાય વાય.....છેડો.

સાખી

એડો અસંધો ડીંગીયે, ગાયુંજા ગોવાળ,
 ઇનસોતો મું ના અચું, હીન મારગ નંદલાલ,
 ન્યારીધી નણુધીં મુજી, સસકીં ગોઠીલોક,
 મારીંધી મેણાં મુકે, લજવીંજે નારોક,
 તડેતોકે સુણ મૈયારી, હકડો રહ્યો ઉપાય,
 હથ્થ બેડીને લગહણે તો કુંવર કનાજે પાય.

વીર રાઠોડ—

મીઠી મીઠી વાણી મારાં પ્રેમી પોપટ, તારા
 વચનોથી પરવશ હું થઈરે,
 નીશાનીથી બધાણી મારા નાથની, સદા હું તો,
 પરવશ થઈ હું તો વાલમાં.
 બેઠ છબી તારી, મને કંઈક કંઈક થાય છે,
 હાય તારા ઇશકમાં, આ જીવડો મુંબતય છે.
 ફત્તે કરીને તમે આવજો, સલુણા વેહેલા,
 કુલે વધાવું તમને, હાર હૈયાના સમજીને.
 એને આપો રજા પછી કરશું મળા,
 મરે ચંદન તો ચંદા આ મારી થશે,
 હાય ચંદા તારા ઉપર ડબ્બલ આકરીન છે,
 આ ભંદા....મીઠી.

વીર રોઠોડ—

લટકે ચટકે બની કામણુગારી નારી, સર્વેને માંડે
 નયનોનો માર, નૌતમ નખરા કરનાર,
 હું મોહક મનહર મદમાતી મલકાતી છું ગુલનાર—લટકે.
 નેન કટારી મારીને, ભારી નરને કડં લાચાર,
 શાણી રંગીલી છેલછપીલી, જોજો ન ખાતી હાર.
 છે મહારી મનહારી ગતી ન્યારી.
 જોઈ ભાન જુલે, પડે મોહ, જુલે રૂપરંગ કુલે,
 કદી તું જુલે—ના—ના....લટકે ચટકે બની કામણુગારી નારી.

વીર રોઠોડ—

(સાખી)

ધન્ય ધન્ય છે દુર્ગાદાસ આશ છે તહારી એક બળવીર
 કર્મવીર તે મરું જુમીનું બતું રાખ્યું નીર.
 મુક્તિ કર જટ મારવાડની સત્યસીધુ મહાવીર.
 જાઓ સીધાવો સુખે ખાંધવો ધરી હૃદયમાં ધીર
 શ્રીવર કરશે સહાય સર્વને શરણે રાખો શીર....ધન્ય.

વીર રોઠોડ—

(મારવાડી જુલનું ગાયન)

એ મારો લાડોજી મુંબઈ શહેરથું, આયો જી-જી-જી
 એ મારો વાલમજી બાબુખંધ બેરખી, લાયો જી-જી-જી
 નણદી જાએ હાવરે, જેઠાણીએ જગડો માંડયો જી-જી-જી
 હે દેરાણી કેવે મને ઘાઘરો ધુધરીવાળો અઠેદીલાવો જી-જી-જી
 હે સરદાર તારી મુછો, ગદ્દા પુચ્છો, જેડી લાગેજી જી-જી-જી

વીર રાઠોડ—

(સાખી)

ભુલા પડતા ના બ્રમર, જોખન વન મોઝર,
હૈયા કેરે હિંચકે, હીંચાળું દીલદાર,
આવોને હો, વાડીના મીઠા મોરલા,
હૈયાના આસન હું આપું, મહોલે પધારોને વાલમજી,
આપણી પ્રીત વધારોને, હો વાલમજી.

(સાખી)

મનહર મુગ્ધા નારને, મોતીના શંગાર,
મન મોતી મુકી, ખીજું ઇચ્છું ના દીલદાર....આવોને.

એકઝ વીર—

કામે કારી કટારી મારી, ખીલ્યાં જોખનીયાં
હાં મારા જોખનીયાં હાં.

ધારી ધારી જોઈ મૂર્તિ, ખ્યારી થાક્યાં
લોચનીયાં, હાં મારાં લોચનીયાં હાં. .

ચંપકવરણી મન વશ કરણી
પીયુષ ઝરણી રનેહ નીસરણી
પાણી પાણી થઈ હું હારી, ભીંજે ચુંદરીયાં,
હાં ભીંજે ચુંદરીયાં હાં.

છું મૃતનયની નાજુક વયની
રસિક દૃઢયની ખ્યાસી પ્રણયની
સુનાં સુનાં પીયુ વિના, સુનાં મારાં મંદીરીયાં
હાં મારાં મંદીરીયાં હાં.

એકજ વીર—

જે જીવ જાતાં પણ, કદાપી ધર્મને તજતી નથી,
 નિજ સ્વામી કેરા રોષને, અંતર મહી ધરતી નથી.
 જે નારી ગૃહમાં શાન્તિને, આરામ પણ પ્રસરાવતી,
 પતિના સુખે સુખ માનતી, ને પુણ્ય પથે ચાલતી.
 જે સદ્ગુણ આભૂષણોથી, પ્રાણને વિકસાવતી,
 નિજવાણીના માધુર્યથી, પતિ દોષને વિસરાવતી.
 જે સ્નેહની પ્રતીમા બની, આદર્શ જીવન ગાળતી,
 સીતા મુકન્ધા પ્રતિમ છે, તે સુંદરી સાચી સતી.

એકજ વીર—

કૌમુદી શીળીગણાય, કોકિલા મીઠી મનાય,
 જુદા સૌ મુજને થાય અનુભવો સખી.
 ચિત્તમાં ન પડે ચેન, ઘેરાયાં રહે નેન,
 નિદ્રા ન આવે રેન, સમજવું શું સખી.
 સમજઓ એકે દૃઢ્ય, ચંદ્રથી બળેકાં,
 સમજઓ એકે ચિત્ત, પ્રેમથી ચલેકાં.
 સમજઓ એકે ઉર, આમ ઉછલેકાં,
 પુછે જઈ કુમુદને કે, ચંદ્રાથી ચળેકાં.
 પુછે જઈ ભુંગને કે, પુષ્પમાં મરેકાં,
 પુછે જઈ સરિતને કે, સાગરે મલેકાં.
 ચૌવનની ખીલશે બહાર, પ્રેમનાં ઉઘડશે દ્વાર,
 દીલના ખેંચાશે તાર, સમજશે સૌ સખી.

એકજ વીર—

આલી જો ને દાડી દાડી, મોડા આવે મારા ભરથાર,
સમી સાંજની આંખ તણાય, મજે મોડી રાતે મનહાર—આલી.
વારેવારે જઈ ખારીયે જોતી, ખાનાં કરીને હળાર,
ઉભાં ઉભાં પગે ઉતરે પાણી, ડોક દુખ વારવાર—આલી.
હસતી હસતી હું જતી સામે, આવે જ્યારે ઉરહાર
આડું જીવે અલગેલડા ત્યારે, કાળજે વાગે કટાર—આલી.

એકજ વીર—

કોઈ તરસ્યાંને ના તરસાવો (૨)
હયા તણા સાગર હો તો, કોઈનાં ના નાવ દુખાવો—કોઈ.
તરવર સમ ઘેરી ઘટાથી, શિતળતા સ્થળ સ્થળ લાવો,
જશે જીવગાની, આખર થાશે પસ્તાવો—કોઈ.
સાગરના કાંઠે કોઈની તૃષ્ણાના છીપાયે,
સરવર જળ આછાં પીતાં તૃપ્તિ પમાયે
જીવન પરમારે પંથ વીતાવો, જીવ્યાને માર્ગ ખતાવો,
અવસર નહીં આવો—કોઈ.

એકજ વીર—

પુરા છે મોહખાણના માર,
વાગ્યા તે સૌ યાદ કરે છે, જીલ્લે નહિ લગાર—પુરા.
ઘાયલ એના ઘાવ વખાણે, એમાં પણ એ મજાજ માણે,
રસનાં ઘેાંચાં એ રસ જાણે, ખીબ ન જાણે લગાર—પુરા.
ભર ઉનાળે શિતળ થાતા, ભર શીયાળે ખળતા,
ભર ઘેમાસે તરસ્યા મરતા, એ ઘાના ખાનાર—પુરા.

સંસાર લીલા— (ફેશન) શેઠાણી.

કુલી કુલીને હું ફરતી, બની ફાંકડી નાર,

કોણ છે બરાબરી કરનાર.

તીજેરીઓની ચાવી લઈ, થઈ શેઠાણી નિરધાર,

હવે હું રૂવાબથી રહેનાર.

અત્તર લીધાં, હજાર હોનાં,

ઓટો મોઇની, ગાવી હોના.

લાખ ટકાના જોખન માટે,

કરોડોનાં હણગાર, હાથખી મારી અપરંપાર.

સંસાર લીલા— (હાલરડું કીકાને)

અલુંલુલુ હાલ હાલ હાલ અલુલુ હાલ,

સોનાનું પારણું મંગાવુંરે હાલ હાલ હાલ

મારા કીકાને ગુલાવુંરે હાલ

છાનો મારા વીર, ભરી આવું નીર

પછી તને હેતથી હલાવું રે હાલ (૩)

ભાઈ છાનો, બાપા છાનો, અરે છાનો, રડયા છાનો,

રૂડાં રમકડાં રમવાને લઈ આવું

ઝગમગતાં ઝખલાં બે દરજન મંગાવું,

જોવાથી આયા બોલાવુંરે હાલ હાલ હાલ

આયા ઇંધર આવ, બાબાગાડી લાવ,

બેખી રોતા હય, પ્રીરને લે જાવ, અલુંલુલુ હાલ હાલ હાલ.

સંસાર લીલા—

ન જીવજી પ્રાણમાં બાકી ન ચેતન તનમહી બાકી
છતાં એ નાથમાં મારો અચળ વિશ્વાસ છે બાકી
જગતની હું નથી સ્વામી, જગત માફ નથી સ્વામી,
તમે મારા ન જો સ્વામી બધીએ આશ છે બાકી,
જગતના બંધનો તુટયા, નયનમાં આંસુઓ ખુટયાં,
જીગરના તાર છે તુટયા, રે છેલ્લો શ્વાસ છે બાકી.

સંસાર લીલા—

લોળી હું જગમાં લુલીરે જુઠા જગમાં
ફોગટ ફેશનમાં ફુલીરે, જુઠા જગમાં.
અકળને મોતી બાણી, અબળા હંસી અટવાણી,
પહેલાં પરખ્યું નહીં પાણીરે....જુઠા....લોળી.
નરદંભ પ્રેમમાં ડોલે, હું તારો એમજ બોલે.
મુગ અમી અંતર વિષ દોળે રે....જુઠા....લોળી.
દેખ્યા વિણ ડગલુ ભરીએ, ભવરણમાં ભટકી મરીએ,
જોષ પાત્ર પ્રેમ તો કરીએ રે....જુઠા....લોળી.

દેશ દીપક—

મિથ્યા થશે ભવિનાં

વિધિની, ગતિની, નવ ગમ પડી....કંઠી પડેના
લખ્યા જે લલાટે લેખો....કોંઠી ફરેના
કળી ના-શકો કે પ્રાણી....હરિની ઘટના

દેશ દીપક— (સ્વભાં)

સખી સ્વપ્ન બધાં (૨) નથી કોઢી સાચાં પડતાં
 અલીએ શમણાં, મનની બ્રમણાં, કુમળાં દિલ વ્યર્થ દુભવતાં
 ૧લી-સોળ વરસની હું રસરમણી; સ્વપ્ને નાનો ડીકો પરણી
 રડી રડી રાતલડી ગાળી રસભર રજની વ્યર્થ બગાડી
 ભગીને જોયું તો-સુંદર શ્યામ હતા મન ગમતા....
 ૨જી-મને સ્વપ્ન બાધ એવાં આવે, નવી શોકય નાવલીયો લાવે,
 શોકલડી એ ખુબ સતાવે, મને ભુવનની બહાર કઢાવે
 ભગીને જોયું તો-નણુદલ વીર દીઠા ડરગરતા....
 ૩જી-હું સ્વપ્નમાં બની ઇન્દ્રાણી, ભરે અપ્સરા માફે પાણી,
 દેવલોકમાં દેવી મનાણી, થકી સ્પર્ગિય વૈભવ માણી,
 ભગીને જોયું તો-મારા રસિયા પહેરો ભરતા....સખી.

દેશ દીપક—

ભુવાન નરનો પ્રીત નકામી, પળપળમાં પલટાય,
 ઉપરનાં આડંબરથી, ભોળી બાળા ભરમાય.
 સોળ વરસની સુંદરી ઘરમાં, પરણ્યા પરધર જાય,
 રસનાં ભોળી ભૂખ્યા ભમરા, કુલકુલ ભટકી ખાય.
 બધા પુરૂષ એવા નથી હોતા, એ વાતો ન મનાય.
 આજકાળ સોમાં નબ્બાણું, નર પરસ્ત્રીને ચડાય,
 માફે માનો તો બીજવરને, પરણ્યા સઘળાં બાઈ,
 ધરડા ધણી આજ્ઞાંકિત કેવા, પરણીને સમજાય-ભુવાન.

દેશ દીપક— (નાચ)

યાદી સતાવે અમને હીલદાર ચાર તારી રે,
ઓ યે કહર ન કીધી તેં, કંઈ કહર અમારીરે,
શુદ્ધ અમે બીછાવ્યાં, તેં ત્યાં બીછાવ્યા કાંટારે,
રાતો હબર વીતી સુની પડી પથારીરે.

દેશ દીપક—

દેશ દીપક દેવાંશી, અંદ્રની જનની જયકારી
ભૂમિમેવાડ મનોહારી....
રાણા કુળમાં રામ સમા જ્યાં, જનમ્યા અવતારી.
જન્મ ભૂમિનું રૂણ ચુકવવા, દેતા શીષ ઉતારી,
પુત્રધર્મનું પાલન કરતા, અડગ ટેક ધારી સુયશકારી
વિરોની, જનની જયકારી,
દેશ દીપક.

દેશ દીપક—

અગર અમારા બનેા જો કિલખર-વાવુ ધરધર નગરમાં કેસદ
થશે અધિર નહિંજરા રસિકવર, તમારી મુર્તિ જીગરની અંદર
તમને બાંધુ જીગરને કટકે, હસાવું તમને નયનને મટકે
મીઠાઈ મેવા પુરી કચોરી,
કેરીનું ખાશું પ્રીતે કચુંબર, જોતાં તમને મનડું મદકે
જપુ મુખડે તારે, મીઠાશ છલકે, પાશું પીશું પલકે પલકે
મીઠા અધર રસ અધર ઉપર.

દેશ દીપક—

હાંહાંરે જેવા રાજા, બની હું તેવી રાણી
 વાલા દકરાણા માગો તે સઘળું આપુ આણી
 હવે હું ભરવાની સોનાને બેડે પાણી
 સાગ શીશમના ઢોલીયા લાવો, કુલની સેજ ખીછાવો
 ખસને પંખે પાણી છાંટી. પવન મને નંખાવો
 પોઢે પ્રીતે પછીથી પટરાણી, મોંઘી મજાઓ માણી.
 માગો દ્યો સઘળું કહો ખુલ્લે ખુલ્લી ઢીલની વાત
 ચાર દીવસનું જોબનીયું પાછળ અંધારી રાત
 તારે નખરે થયો હું પાણી પાણી....

દેશ દીપક— (હું નવી કે દુનીયા નવી)

મને કોઈ તો સમજાવો, ઓ સ્નેહી સજ્જન,
 આજ હું છું નવિન, કે આ દુનિયાં નવિન,
 છુપું છુપું બલ્લવે, કોણ હૈયાનું ખીન.....મને
 ગાન હૈયે ઊઠેને, વિશ્વ બોલી રહે,
 ધેન નયને ભરાય, જગત ઢોલી રહે.

કહો બોલાવે કોણ, હૃદય ડોલાવે કોણ ?

મને કોઈ તો ખતાવો, એ તંત્રી પ્રવિણ—આજ હું છું નવિન.

દેશ દીપક—

અમી હલાહલ મહાર્યા, શ્વેત શ્યામ રતનાર
 જીવન મરણ ને વશીકરણ, ત્રણ લોચનના માર

રમણીનાં નયનોનાં લાખખો શીકાર
 બચે ન નર બીચારા જ્યાં વાગ્યા એ માર...રમણીનાં.
 તીર કે સમશેરથી તો અંગ ઘવાતાં
 અંગઅંગ નયનના કટાક્ષથી વિંધાતા
 ત્રીલોકમાં મળે ન કોઇ જેનાં ઉપચાર....રમણીનાં.

દેશ દીપક—

જાડુ ભર્યા તારાં નયનો સાંવરીયા,
 કામણુ કર્યાં કંઈક કાતિલ પાતળીયા
 જીવની જડાઈ ગઈ હવે તું અમારી થઈ....કાં.
 આવા કામણુથી ભર્યાં જેના હોએ કંથ,
 લાગ્ય રૂળે લામા તણું, સુધરે સઘળા પંથ.
 આવા છલગલથી ભરી જેની હોએ નાર,
 કેશવદાસ કહી ગયા એનો ખેડો પાર....કાં.

દેશ દીપક—

હારે ભરને દે ગગરી
 મોરી કુટ ગઈ રેશમ દોરી—રે
 મય બારા બરસડી છોરી મોહે સાસ નનદડી ચોરી
 મોસે કાહે કરત બરજોરી—રે
 કર છાંડ કલેયાં મચકે મોરી બાલ કમરીયાં લચકે
 હુય બારી ઉમરીયાં મોરી—રે

મનોરમા—

બાઈ હું તો ભૂંડા ભરથારથી કંટાળી (ગઈ)
 મારી ખીલતી જીવાની મેં તો એજે ગાળી.
 વાતો કરું જ્યાં હું હાસ્યને વિલાસની,
 કહેતો તો ગમાર મને જ જ કંકાસણી,
 કુમળા કાળજડને નાંખે બાળી....હું તો ભૂંડા.
 રોજ રોજ લોક મળે જોવા તમાસા,
 એકલી જોસીને હું તો નાખું નીસાસા,
 સળગે સંસાર ઘડી સુખની ના ભાળી. હું તો ભૂંડા.

મનોરમા—

રસીલી કુલવાડી સોહાય, રસિકા ભાન ભુલી આ જણાય,
 મધુકર કયાંય નહિ દેખાય, કુમારી આ કુમળી કરમાય.
 (સાખી)

જીવન કુમારાં પુલ સમાં, કુમારીનાં કહેવાય,
 કોઈ કોઈના ચરણે ચડે, કોઈ વનમાં કરમાય,
 મોઘાં કેં કુલડાં એવાં, જગતની વાડીઓનાં,
 અરધા ખીલેલાં, મીઠી સુવાસે ભરેલાં,
 અણ ચુંટ્યાં અણ સુંઘ્યાં, જહુ કુલડાં કરમાતાં જોયાં.

મનોરમા—

સમી સાંજનાં આ સ્વપ્ન તને લાગ્યાં, રાતલડી કેમ જાશે,
 નાની વયમાં મહનખાણુ વાગ્યાં, સાહેલડી શું થાશે.

રંગ ખીલે નારંગી તારા લાગે, શાને શરમાં તું ઉંચુ નીચુ બાળે,
છાની છાની કહે કેને નિહાળે, બંધાણી કયાં સ્નેહ પાશે.
બાણી બાણી અબાણી શાને થાયો, બુઠાં બુઠાં આ આળ કાં ચડાવો,
સખી જનની શરમતો કૈંક લાવો, બેશે તો કોઈ શું કહેશે.

મનોરમા—

હૃદય રમણી તણાં છુટે, રસિકવર હો તો એવા હો
કરી મધુપાન ડંખોદે મધુકર હો તો એવા હો
અનેરી કૈંક આશાએ અમે તો કાંઠડે આવ્યાં
રહ્યાં તરસ્યાં જીવનજરનાં બે સાગર હો તો એવા હો
દીધાં કૈંક દંશ મર્મોમાં નલિનીનાં જીવન સોખ્યાં
અચાનક છેહ આ દીધા સુધાકાર હો તો એવા હો
નયનમાં આંસુના સાગર હૃદયમાં આગના ભડક
અમે બળતાં તમે હસતા હયાકર હો તો એવા હો

મનોરમા—

આબું જોખન શું, કોઈનાથી ઢાંકયું ઢંકાય,
એક માળે પુરાતાં, તો પંખી મુંઝાય.
ઢરદી દીલડાનાં ઢરદો, તો દીલમાં સમાય,
કોઈને કહીએ જઈ જગમાં, તો હાંસી થાય.
આવે ઉમળકા ક્યારે, પરણી સાસરીએ જાઉં,
મનમાન્યા મોહનવરની, ક્યારે માનીતી થાઉં.
કયાં સુધી લાજ આ રાખી રખાય.

મનોરમા—

રસભર રમીએ રજની આજ, કાલ કહો કોણે જોઈ છે,
કાલ કહો કોણે જોઈ છે. (૨)

રસ રસરૂપ ભગવાન મનાતા, રસ જીવનનો સાર,
રસ લુંટતાં રસ પાતાં પીતાં, જહું મુક્તિને દ્વાર.
રસ ક્યારી સુંદર રમણીઓ, ગુરૂ છે રસ અપાર,
રસના રાસ રચાવી રસીલાં, લુંટો રસ પુરખ્દાર.
રસીક મુક્તિનો પંથ અમારો, રસ નિધિ પંચમકાર,
એને જાણે તે સુખ માણે, આ સંસાર અસાર.

મનોરમા—

જગતમાં જુડી પુરૂષની પ્રીતી સ્વાર્થની સંગે એ રમે
સ્વાર્થની સંગે એ રમે કુલકુલ ઉડીને ભમે.
જ્યાંલગી ખીલતી કુલવાડી અલી પરવશ બની જાય
તેમ ખીલતા નારી યોવનપર વિલાસી નર લલચાય
મધુરી એની અંગ કળા કરમાય ખીલેલી જીવાની આંખી થાય
જમર નર ઉડીને ભમે—જગતમાં.

મનોરમા—

પ્રેમે થયા દીવાના, સ્વર્ગીય સુધા પીવાના,
કંટક તણાં ખિછાનાં હોજો, ભલે સુવાનાં.
નયને સનમની જ્યોતિ, દૃઢયે સનમનિ મૂર્તિ,
મંદીર ક્યાં જવાનાં ?

જાનો અગમ નીગમનાં લુગાં, પ્રીતી વિનાનાં,
દુનીઆં કહે દીવાના, તેને કશી તમાના.

સેવકધર્મ— (જોળનકી જીવાની)

“જવાની લી અજળ અંદાજસે રંગત જમાતી હય
કહું કુચ્છ હાલે દીવ અપના તો મુજદો શર્મ આતી હય
છુપાઈ કબતલક ઈનકો ચહે ખુદ ઉઠ ઉઠકે આતે હય
યે દોનોં બેહુયા બનકર મુઝે હરહમ સતાતે હય.”

ઓ જોળનવાલારે જોળનકો જરા રોકલે—ઓ.

આનલરા રસમેં ચતુર નહીં બસમેં

બાલા જોળનરે ચહે નાહીં મેરે બસમેં—ઓ.

ખીસમીલ મેરે બસમેં ખંજર મેરે બસમેં

બાલા જોળનરે ચહે નાહીં મેરે બસમેં—ઓ.

સેવકધર્મ— (મારવાડી ગાયન)

ઈન અખીયાદા તીરવે ખાલી કદી ન જાય

દીવા મ્હારે રૂપરી અગ્નીસોં જલ જાય

હુડી વાલો શેઠનવા નહીં આયોરે (૩)

મેરે હોટોંતે લાલી રવે સુન્ના બાગ ખીનમાલી શેઠનવા

મારી મેજરીઆ આડી

અઠે કૌન સોચે મારવાડી—શેઠનવા

“૨૧” માંડલીક—

વીજ ચમકેરે મેઘ ગાજે ઘનઘોર

ભીંજે આછી આછી સાલુડાની ડોર

રે રાજ બહેલા આવોરે

મોર ટહુકેરે માઝમ રાતના ટહુકે છે પેલા મોર

અમારાં હૈયાં ચડાવે ચકડોળ.....રે....

ભર જોખનમાં એકલી બાળા બાળે વેષ

હૈયાં સુનાં બહાલમાં મુકી ગયા શું વિદેશ

વિજલડીરે ઉભી ને રહે તો બહાલમને કહાવું

એક વાતલડી ને.

સજની સલુણાને એટલુંજ કહેજો કે

તમ માટે ગાળી મેંતો જાતલડી ને.

“૨૨” માંડલીક— (ગરબી)

ચલરે ગાગર ચલરે ગાગર જમનાજી જઈએ

જમનાજી રળીયામણાંરે ગાગર ધુમે—ચલરે

સાસુ સસરા તો મારા દિવસે ન દેખે

જેઠ જેઠાણી દોણ લેખે (૨) ગાગર ધુમે—

પરણ્યો મારો તો પીટ્યો ઉઘનો છે એદી

લુલી નણંદને પગે મેંદી ગાગર ધુમે

પાડોશી છેલ કોઈ કુંવર કનૈયો

વારી જાઉં બંસીનો બજઈઓ ગાગર ધુમે—

“૨” માંડલીક—

અલી ગાલો ગુલાબ તુલ્ય તારા સંભાળ જરી બાળા

ભોગી મધુકર ને લોભાશે

ચુંબન આશે આવશે પાસે

“ એમ.....હા.

રસિલાની હુંટાશે પુલ્કમાળા સંભાળ જરી બાળા

જાઓ જહેની મને ના સતાવશે

સ્મીત પુષ્પે જ્વાલમને વધાવશે

થા કંઠ આભૂષણ થા

જા જાણી જાણી તને જા

કંઠ દેશે ગાલો એ રસાળા સંભાળ જરી બાળા

વીર તાનાજી—

ડીયર ને ને ન ભૂલ થાપ ખાશોરે

તમે જીજેલી બાગ માંહી આવજો. ડીયર૦

લહેરીપુરેથી લાલાની ખજુરી

સુરસાગર પરથી પુરી પકોડી

નેડે મેવા મીઠાઈ કાંઈ લાવજોરે તમે૦

સાડી હશે મારી ભુરી વાયલની

સીટી મારીને પ્રીતમજી તીણી

મને બેન્ડ સ્ટેન્ડ પરથી બોલાવજોરે તમે૦

વીર તાનાજી—

ગરમ જલેખી મારી ઘર ધણીઆણી છેરે સ્વાદ તણો તું દુકડો
 બુઢા બુઢીની જોડ મજેની તું કુકડી હું કુકડો.
 સુડસ દ્રેનનું તું ઇંજીન બને તો હું ડ્રાઇવર તેનો થાઉં
 છચ્છ પૈસા કરતું ચાલે મુંબાઈ શહેરમાં જાઉં છે
 ફેશનેબલ મારી ચસ્માવાળી, સૃષ્ટિ તણો તું નમુનો,
 હું બેલ છું બુઢો ખચ્ચર, તું છે ખટારો જુનો. છે

વીર તાનાજી—

મીત્ર મીત્રમાં ફેર છે, તાળી મીત્ર અનેક છે;
 મન મીત્રો દુનીઆ મહી, કંઈ લાખનમાં એક છે.
 શાણા કઠીણ કસોટી કરીએ.....
 મીત્ર શબ્દનું મુલ છે મોઘું, મીત્ર હૃદય પારખીએ. શાણા.
 કોઈ લાડીના, કોઈ વાડીના, ગાડીઘોડામાં ફરતા;
 આપ્ત સમયે, પાસ ન આવે, દશા જોઈને હસતા.
 અનેકે એક રત્ન મેળવીએ.....શાણા.

વીર તાનાજી— (સમયના રંગ)

પ્રેરે સમય સુકાન, (૨)

દશાપ્રેરે બુઢી પ્રેરે, ભૂલે યુનીવર ભાન; (૨)

મહેલ ઝરૂખા બાંધ્યા, લક્ષ્મી અપરંપાર,

થતાં ભસ્મીભૂત જે સમયે, જેવા ઉજડ વેરાન,—પ્રેરે

પાપી જગે પુબય છે, રહી પાપે મસ્તાન,

ધાડ ધર્મી ઉપર થાય છે, ખાવા ન મળે ધાન.—પ્રેરે

વીર તાનાજી— (ફારસતું)

થશે ફેશને ખુવાર તમે સમજો લગાર ભાઈ,
સમજો લગાર ભાઈ;

પછી મીસીસ મીસ્ટર થઈને માલશે બાપુ.

બાપદાદાના નામ બેટા બોળશે શું આમ,

પડી ધુળ પાણીમાં પછી ઘોવાશે બાપુ.

બેસી મોટરે ફેશનથી ફરશું ફરરરર,

મીસીસ મીટીંગોમાં જઈને ભાષણ કરશે કરરરર.

હુતલાગી ભારત કેરો કયમ થાશે ઉદ્ધાર,

બસ ફેશનથી થઈ જશે બેડો પાર પાર પાર.

રા' કવાટ—

આજ લાંગરવા લાલકો લુભાવું

સન્નું મંચ અયેસે સંગાર

મોરી સજની—આજ.

નાક નથનીઆ ખીંદી બનાવું

સજી શણગાર રસરાજ રીઝવું

હરિ કો. હાર મય બન જાઉં—આજ.

આજ મોહન જળ આવે મંદરવા

કુલોસે સેજ બિછાવું સખીરી કુલોં—

લડુ બના દું આજ લાલકો

તન મન શુદ્ધ ખીસરાવું સેજરીયાં

અયેસો રંગ જમાવું—આજ.

મહાદેવશિદે—

તારી કળા ન કળાય કોઈથી ઇશ નીમીશમાં કાંઈ કરે તું
 કર્મ અકર્મ અકર્મ કર્મ કરી અઘટીત ઘટના ઘટીત કરે તું
 દમયંતી તારા સાવિત્રિ સમ કુસુમ કોમળ સુંદરી
 કરી જીવનમાં વનવાસીની એ અજબ કૃતિ તારી હરિ
 જ્યાં ગ્રંથ વાંચું સૈષ્ટિના તો વિરહના પાના જડે
 કુર થઈ કીરતાર તુજને એવું લખવું કાં પડે.

મહાદેવશિદે—

આલમના મહેમાન માનવી જે દીન અહીં ટકનાર,
 અરે આ માટીનો સંસાર.
 ધન વૈભવને માલ ખજાના માટીમાં મળનાર,
 માટીનો તું અરે માનવી માટીમાં સુનાર.
 આલમની કુલી પુલવાડી જે દીનમાં ખરનાર,
 કાળ ઝપાટે જીવન રોશની જરૂર અસ્ત થનાર.

શાલિવાહન—

(ગઝલ)

રસીલાં પ્રેમીના હૈડાં પ્રીતમમાં રાત દિન રમતાં,
 સલુણાં શ્યામનાં સ્વપ્નાં નજરથી ના ઘડી ખસતાં.
 પ્રીતમ જે હોય પાસે તો બધુંયે વિશ્વ પાસે છે,
 વસે દુર જે નજરથી એ જગત આ શૂન્ય ભાસે છે.
 અધુરા એ સવાલોના જવાબો પ્રેમીઓ ખોળે,
 અજબ ઉત્તર એ પ્રશ્નોના, એ પ્રશ્નોમાં લખાયા છે.

શાલિવાહન—

ભારી સામે ન જોશો જશાય—નજર મને લાગેરે,
જેતાં નયને નયન ઢળી જાય, નજર નહીં લાગેરે.—
ભૂલી મને હું સૌને ભૂલાવું;
ભૂલો નહીં એવા લેહ શીખાવું,
મીઠી મુંઝવાણી થાય—નજર મને લાગેરે.—
જાદુગરી તેં જાદુ ચલાવ્યાં;
મોહન મંત્રથી લાન ભૂલાવ્યાં, કોને ખબર શું થાય.—

શાલિવાહન—

(ગઝલ)

મીઠી નજરના તરસ્યાના તરસ્યા બની રહેજો,
સિંધુ તમે તો ખિંડુ સમ અમને ગણી લેજો.
છે સાગર હૃદય તમારા, ત્યાં શાં અભિમાન અમારાં,
નિશાવજો શરણાંગત જાણી દોષ સહી લેજો.
જીવન તમારે થરણે આત્મા તમારે થરણે,
મમ આત્મ તણા પરમાત્મ બનીને અંતરમાં રહેજો.

એ કોનો વાંક ?—

યુંબન વીણુ તો સ્નેહ ન જામે.

(તમે) જુઓ જગતના ખેલ (૨)

યુંબનને ચટકે ધોવાયો, સ્નેહી મનના મેલ—તમે

—હારે જ્યારે વહતા વાણી આંખે આંખ હસી લે દુહાણી

દીલથી દીલ દખાવી ડહેતું, કંઈ કંઈ કીસ્સા કહાણી

વસમી વાતો એ મુસ્કેલ, સમજવી નથી અન્યને સહેલ—તમે.

—પશુ પક્ષીઓ જીવો ખીચારાં
 વાણી વીણ વીચરે દુખીયારાં
 સ્નેહ ઉમળકો મૌન વૃત્તિએ શમાવે ચુંબન દ્વારા
 નીર્મળ સ્નેહ તણી એ વેલ
 પોશવી ચુંબનથી કરી પહેલ—ચુંબન.

એ કોનો વાંક ?—

ખાન્દાની નથી તુજ ખમીરમાં
 લલે ગણતી થાતી હો અમીરમાં—ખાન્દાની.
 સ્વાંગ શાહુકારીનો કર્મો છે કાળાં
 છુરો બગલમાં કરમાં છે માળા
 પડયું સોમલ સુધાસમ ખીરમાં—ખાન્દાની.
 દુરથી દેખાતા ડુંગર રૂપાળા
 હૈયા હેડળ હાય પથ્થર કાળા
 ન હોય સંભવ કુન્દનનો કધીરમાં—ખાન્દાની.

એ કોનો વાંક ?—

હો મુસાફર જાગ જાગ સુતો શું સોડ તાણી
 પંથે પડી ચાલ ચાલ, સમયને અમુલ જાણી—હો.
 ઉઘમાં ગુંમાવી તેં થડી જે લલે ગઈ લે ગઈ.
 સમયનો કરી લે સાથ બાજી હાથ રહી તે રહી.
 તીમીર ટળે પાપ બળે કાન્તિ મળે શાન્તિ મળે
 ભાવીને તું ભેટ હસી.
 શાને લાવે આંખ પાણી—હો.

એ કેનો વાંક ?— (કાકો ભત્રીજો)

- ક્યાં ચાલ્યા એ કાકા નહિ દઉ જવા.
 —મસાણમાંથી ઉઠી આવ્યો મફત મલીદા ખાવા—ક્યાં.
 —સુના આ સંસારમાં મને કોણ દીલાસા દેશે
 —કાકી તારી ઉભી આંગણે તારાં છાજ્યાં લેશે
 —કાકા વિયોગે તારા મરીશ હું જુરી જુરી
 —કોનસ્ટેબલનો ડાન પકડી તારી ભરીશ જુરી
 —ગોળને પાણીએ નાહી ક્યાં કરજો પુરી
 —તે દાડે તો દીકરા હાંશે ખાશું લાડુ પુરી—ક્યાં.

એ કેનો વાંક ?—

- ધીમા ધીમા ચાલો રે મુનીમજી
 પતલી કમર બલ ખાયરે
 ખાણુ નયનોનાં એવાં કતિલ
 જડ પથ્થર આ પાણુ થઈ જાય—ધીમા ધીમા.
 —જખમે ઉંડારે શંકરીયા
 દીલના આજ સહ્યા નવ જાય
 જેઠીમાં જીવ પેઠો મારો
 —ચોકે પડ્યો ચુંથાય રે
 —અરરરરર હાય, અહીં કંઈ થાય—ધીમા.
 —સુણ સુણરે શંકરીયા તું દીયરીયો મારો થાય
 —છે બહુ પાકો મારો કાકો
 કેણુ તમારો એ થાય.
 —અરરરરર હાય અહીં કંઈ થાય—ધીમા.

લીબમપિતામહ—

રૂડા રૂપાળા બહુ બહુ જોયા, પણ અંતરના મેલા,
 ઉપર ઈદ્રામણા સરીખા, અંદર ઝેર લારેલા.
 ચંદન વૃક્ષે સાપ રહે તેમ, સજ્જનમાં દુર્જન બળ છે;
 સુગંધથી સમજશે સઘળા, કસ્તુરી કે કાજળ છે—રૂડા.
 કરી આકરી પુરૂષ પરીક્ષા, ગુણના સાગર ગોતી લ્યો;
 તણ શંખ શેવાળ સમાને, મહા મૂલ્યનાં મોતી લ્યો—રૂડા.

લીબમપિતામહ—

એક પત્નીના પિયુની પ્રેમી, ભૂષણ સૃષ્ટિનું લેખાય;
 એ દંપતીના લાડ કોડ સૌ, સંસારે સુખથી સચવાય.
 પરખી પ્રેમ અખંડ પ્રભુ પણ, સંકટ સમયે કરે સહાય;
 જુઓ સુકન્યા સાવિત્રી જે, સતીમાં મુગટ મણિ દેખાય—એ દંપતી.
 એક પત્નીવ્રત રામચંદ્રનું, પામ્યાં જનક સુતા જ્યાં ન્યાય;
 અખંડ પ્રેમ વડે એ દંપતી, ઈશ્વર રૂપે અર્ધે પૂજાય—એ દંપતી.

લીબમપિતામહ—

બળવાન વિધિના લેખ, બહેની, બળવાન વિધિના લેખ;
 એમાં થાય નહિ મીન મેખ—બહેની.
 એક ગુલાબનાં પુલડાં બહેની, માળીની છામે વેચાય;
 એક ચડે મહાદેવને, બીજું પગ તળે કચરાય—એમાં.
 પંખીના મેળાની પેઠે પિતા ઘેર, પુત્રીઓ લેળી થાય;
 પિયર મેળો ખે પહોરનો, તણ લાગ્ય લાગે ઘેર જાય—એમાં.

લીંગમપિતામહ—

ભૂમંડળમાં સરવે જોયા, લક્ષ્મીને ભજનારા;
શ્રીમંતના પગલાં પણ સારાં, નિર્ધન મુખ નકારાં—ભૂમંડળ.
ધનવાન ઘેર ધક્કા ખાતા, સરસ્વતી સુત ગુણના જ્ઞાતા;
લક્ષ્મી તન મૂરખ પૂજતા, વિદ્યા ઉપાસક સૂકાતા—
ધન્ય ધન્ય છે લક્ષ્મી માતા, અકળકળા તારી વિખ્યાતા;
વાહ, વાહ, વાહ—ભૂમંડળ.

રાંડ ભાંડ નાટક કરનારા, શોધે શ્રીમંતને ગાનારા;
અમૂલ્ય રતનના જોઈ અમકારા, ખમા ખમા કરે બ્રાહ્મણ સારા;
અવગુણ સવળા ઢાંકી નાંખે, પૈસાના સઘળે પોખારા—ભૂમંડળ.

લીંગમપિતામહ— (ગઝલ. સ્ત્રી હઠ.)

હઠે ચડયાં જણ ચાર, વાર્યાં તેતો નવ વળે,
નૃપ જોગી સ્ત્રી બાળ, મુવા સુધી હઠ નવ મૂકે.
રાજા જોગી બાળ શાંત રહેનારા, કળા કૌશલ્યથી વશ હોનારા;
અબળાનું ઔષધ કોઈ ન જાણે, માથું કુટે કુટે સુંઠર પાણે—રાજા.
પુશ્યમતે રીઝતો ભૂપાળ, માતા મનાવે હઠે ચડયું બાળ;
જોગી સેવાથી કઠીપણ રીઝે, વનિતા વસમી વેણમાં ખીજે—રાજા.
રામા રહેશે તો આપ વિચારી, ચાલે નહિ તેના બાપની કારી;
ધાર્યું પોતાનું એ નિશ્ચે કરશે, હઠે ચડી કોઈથી નવ ડરશે—રાજા.

લીંગમપિતામહ— (સ્ત્રી પુરૂષવેશમાં)

સ્ત્રી શરીરનાં લક્ષણે મારાં, શી રીતે છુપાશે;
નિતાંબ મોટા કેડ પાતળી, યુવા કેમ જળવાશે—માણ-સ્ત્રી.

નેત્ર બાણ મારાં નહીં છુપે, રમણી સમજી જાશે;
 જોખન માફ હસ્ત મેળાપે, જરૂર ઉન્મત થાશે-માજી-સી.
 પોગળ માફ જરૂર ત્યાં તો, કન્યાને પરખાશે;
 સાસરીયામાં થશે ફજેતી, જીવ રખેને જાશે-મારો-સી.

લીબ્મપિતામહ—

મીઠી મીઠી આંખલીઆની ડાળરે, કોયલડી ટહુકા કરે;
 સુણેના સાસુડીનો બાળરે, સાદ તાણી તાણીને મરે.
 કોણ જાણેરે એનો વિરહિણીનો વેશ,
 વીતી જાણેરે જેનો પિયુડો પરદેશ;
 ન રહે ભાન તેને લેશ (૨) વેલી ફરે છુટે કેશ-વીતી જાણેરે.
 જ્યાં મન સાથે મન મળ્યું, ત્યાં તન મન ધન ડુલ;
 અનઘડથી અંકાયના, પ્રીતલડીના મૂલ. કોણ જાણેરે-મીઠી મીઠી.

લીબ્મપિતામહ— (પરણ્યાની પહેલી રાત)

પરણી વર કન્યા રમે, રજની રતિ રંગ લોગે;
 સ્વર્ગ સુખ કેમ પરહરો, પ્રથમ રાત વિયોગ.
 આઘા આઘા શું જાઓ છો રીસમાં, શું જોડયું છે ચિત્ત જગદીશમાં;
 શીઠ પરણ્યા પિયુ ત્યારે પ્રીતથી, રહેવું હતું કુંવારા એક ચિત્તથી—
 આઘા.

લ્યો લહાવો અવગર રૂડો જાય છે, મારા મનડામાં કાંઈ કાંઈ થાય છે;
 જાણે ચુંબન આપું ભીડુ બાથમાં, રમશું રજની રૂડી રહી સાથમાં—

આઘા.

લીબમપિતામહ—

અહો ધર્મ કર્મ વિણ, અખંડ સુખડાં ક્યાં મળશે ક્યાં મળશે,
પરભવનાં પાપો ક્યાં બળશે, તન મનના તાપો ક્યાં ટળશે—અહો.
ઉચું જોતાં નર આખડશે, નીચું જોતાં ઉચા ચડશે;
પોતાનું પોતાને નડશે, નહી જળમાંથી માખણ જડશે,
હરિ ચરણ શરણમાં તાપ ત્રિવિધના, સહુ ટળશે સહુ ટળશે—અહો.

લીબમપિતામહ—

જેને સ્વજન કુટુંબી કુપાત્ર મળે,
તેના સુખ તણી નવ આશ ફળે—જેને
અતિ કલેશ થકી દીલતે કડળે,
વળી અગ્નિ વિના દિન રાત બળે—જેને
જેના સ્નેહી સંબંધી સુપાત્ર ઠરે,
અહો તે જનનું સદ્ભાગ્ય ખરે—જેને
મનવાંછિત ઇચ્છિત અર્થ સરે,
જન્મી જન જન્મ સફળ કરે—જેને

એકજ બુલ—

મને લોખીને ભરમાવી રે મા કેમ કહું ?
અણુસમજીને ફાસલાવી રે મા કેમ કહું ?
મારી પાસે પાસે આવે, છાની વાતો સંભળાવે
માફ દીલ લલચાવે પેલો ગરજ,
ખ્યારી કહીને ઘોલાવે એની પાસે કેમ ફાવે ?

એ તો સાંભળે ન એકે મારી અરણ.
 છાતીમાં તો અરરર રરરર અરરર રરરર થાયરે-મા.
 એના મોઢાની મીઠાશ એ તો જાણે નાગ પાશ,
 પછી હોય કે ન હોય મારી મરણ,
 કરે પરાણે એ પ્રીત, એ તે ક્યાંની મરણ,
 થઈ એસે છે ધરાર મારો વરણ !
 છાતીમાં તો થરરર રરરર થરરર થાયરે મા કેમ કંઈ !

મદપતન—

નાચે છે મોર, આલી નાચે છે મોર,
 બહાલમની વાડીમાં નાચે છે મોર
 નાચે છે મોર મારા ચીતડાનો ચોર
 બહાલમની વાડીમાં નાચે છે મોર
 પડે વર્ષાદ થોધાર, ગાય મુવતી મસ્તુર
 પ્રેમ વીણાનો તાર કરે વાગી અંકાર
 કળા ભરી મોર, કરે ડુહુ ડુહુ ચોર
 બહાલમની વાડીમાં નાચે છે મોર.

એમાં શું—

સુંદીર સાહ્યબારે મને શાને ? લીધી ત્હારી બાથમાં
 રોક્યું હૈયું નારે મારા હાથમાં સુંદીર.
 આ શું સાહેબોની એટીકેટ છે,
 તું તો જોન્ટલમેન પૂરો અપદુકેટ છે,

પ્રેમ મંદિરનું ચુંબન ગેટ છે,
એ તો ગ્રહસ્થાઇની સરટીપીકેટ છે,
સદા રહેવું રમણીઓના સાથમાં.

સુંદીર.

જીવન નૌકા—

અમારા સ્નેહ ભર્યા સન્માન
સોહાગી સ્વીકારજો હો રાજ
હૃદય નંદન વનમાં પુલપાન—સોહાગી સ્વીકારજો હો રાજ
મન મંદીર અધીક અજવાળ્યું,
ઉર આસન સુંદર ણીછાવ્યું .
અલેદ પ્રીતી દાન રસીકને [૨] —સોહાગી
પ્રેમ અંજલી લેટ ગૃહીને
બહાલ વધારો બહાલા રહીને
અરખ્યાં તન મન પ્રાણ અરણ્યમાં [૨] —સોહાગી

જયદેવ—

બાઈ મહારી કુલવાડી શ્યામે હુંટી
પુલ મહારાં મોંઘેરાં લીધાં ચુંટી—બાઈ
છાનો આવીને છુપાયે,
હવે શું ઠરૂં ઉપાય મારી ધીરજ ખુટી—બાઈ
પુછું ત્યારે પાય લાગે
કાલો થઈ માણી માગે (૨)
કરૂં વશ કેમ એને કોઈ તો બતાવો ખુટી—બાઈ

વીર માનસિંહ—

હિંદ ભુમિ છે માત અમારી, પ્રભુ અમારો તાત
માનવ જાત વસે આલમ તે, બધા અમારા જાત

પ્રજા અને રાજા બન્ને, છે એક એક દાસ,
ધર્મ ભુલે રાજા રૈયત તો નક્કી થાય વિનાશ.

સાખી { જીલમ તો આઝ દિવસ, સાંખી પ્રભુ શકતો નથી,
અન્યાયથી જે રાજ્ય કરતા, રાય એ ટકતો નથી.

સાખી { માની પ્રજાને તુચ્છ જે નૃપ ગર્વથી કુલાય છે,
તે જાણતો નથી આઝી કીડી, સાખ તાણી જાય છે.

આંખ ઉઘાડી જુઓ બાદશાહ ? કોણ રંક ને સય ?
માટીની કાયા છે સહુની, માટીમાંજ સમાય.

નુરેવતન—

બજારે ઇશકમે ગ્રહાક હચ કોઈ પુકારે !

મઓસમી મેવા હું મએ સસ્તા ખરીદારો !!

સીનેપે ઉલારે હુવે દો અનાર હએ.

દીન એહ શખાબકે કએસે પુર બહાર હએ ?

“ન કોઈ મુજકો એહ ફરમાએ ખેવશ દીલ હું.”

“અનોખી, જીન્સ હું, પ્યાસ હું, બાહ્યા દીલ હું.”

“ભરી હએ દર્દે મહબબતને ખીજલીયાં મુજમે.”

“ખરીદ લે કોઈ મુજકો કે ચુલાબુલા દીલ હું.”

ભજન—

મને કોઈ મેળોરે ગોકુળીઆ વાળો ગરૂડી
જેરે જોઈએ તેને મ્હોં માંગ્યું આલું
આલું મારા હૈયા કેરી હાટડી —મને૦
માથે મટુકી મારી મહીની ભરેલી
પ્રેમે ભરેલી મારી પારડી —મને૦
બાઈ મીરાં કહે છે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ
ચરણ કમળ જાઉં વાટડી—મને૦

શબ્દા પ્રતાપ— —: ગઝલ :—

બલિદાન માંગતી હોય, માતા તો કયું છુપાઉં,
કિસ રોજકે લિયે હય, એ કયું કામમેં ન લાઉં.
જન્મભૂમિ જનનીકો, સંતાનકી દરકાર હય,
તબ ન આને કામ વો, સંતાનકો ધિક્કાર હય.
જળ ખુલાવા દેશકા આયા, મંચ કયું બચકા રહું ?
એ તો ધન હય, પ્રાનલી જો વાહો તો તૈયાર હય.
હસ મીટીસે બનાહું, હસ મીટીસે પલાહું,
હસ મીટીમેંહી મીલકે, કર્ન ન કમું ચુકાઉં—બલિ.

નુરેવતન— —: ઉસ્તાદી :—

ઝુમત આવે શામ મતવાલા,
એક હાતમે પ્રેમકી ખોતલ, ફુજે હાતમે ખ્યાલા;
દેખો સખીરી લીપટ ન જાએ.
હુદ ન જાએ મેરી મોતનકી માલા,
ઝુમત આવે શામ મતવાલા.

બુલનો ભોગ—

મંચ કચસે ભરૂં પનીયા રે પનઘટપે,
 નટખટ બોલત ઘુઘટ બોલત;
 નૈન નચાવે કનૈયાંરે પનઘટપે—મંચ કચસે.

ખસે પનઘટપે હુએ જખ, નચનવા ઘનશ્યામકા,
 હુંદતે લગે નાચને, દીવાના અમૃત જામકા.
 પનઘટરો કહાં તું ભાગતી, ફરીયાદસે હય કામ કયા,
 ઘટઘટમેં ખાસી હય સદા, વો કાન ગોધુલ ગામકા.
 લાજ ધરત નાહી જાદુ કરત વાહી, ખંસીવાલા કનાઈ,
 કરત ફીરત કામનીયાંરે પનઘટપે—મંચ કચસે.

ચલતા પુર્જ— (ગઝલ)

મુરખ છાંડ વૃથા અભિમાન, અવસર ખીત ચલ્યો.
 હય તેરોદો દિનકો મહેમાન, અવસર ખીત ચલ્યો હય.
 ભૂપ અનેક ભયે પૃથ્વિપર, તેજ બલવાન,
 કહીન બચ્યો યા કાલ ગાલતે, ભટ ગયે નામ નિશાન.
 અંત સમય સળહીકો તજકર, જાય ખસે શમશાન,
 ધવલ ધામ ધન ગજ રથ સેના નારી ચંદ્ર સમાન.
 રે મન મૂંઢ અંત જીન ભટકે મેરો કહ્યો અખ માન,
 નારાયણ પ્રજારાજ કુંવરસો, બેગહી કર પહીચાન.

સાચો સંન્યાસ—

આવાં મીઠાં વેણથી, આમંત્રણ જ્યાં થાય.
 અમ સરખાં માણસ થકી, ના તેકયમ કહેવાય?

હાં કુલડાં વીણવા કહિ આવશું, મધુરાં કુલડાં વીણવા કહિ આવશું.
પંકજશાં આ પગલે, ક્યારે સોહાવશે કુલવાડી ?
ધીરા હો રાજ—મધુરાં.

તમારી વાડીનાં મોંઘેરાં કુલ, ગુંથી કંઈ ચોઢણી અણમૂલ,
ધરૂં અંગે, ઉછરંગે, રૂપ આ છલકાઈ જાય. ધીરા હો રાજ—મધુરાં.

ભાગ્યોદય—

ચાલોજી પીયા ખેલો આજ હોરી.
તારી રંગ ભરી પીચકારી સોનેરી,
દેહ ભીંજાય જો, ગોરી ગોરી મોરી—ચાલોજી.
તું વસંતની વેલડી, લહેરેં લળી લળી જાય,
તેમ તેમ મોહન મંત્રથી, મુજ મન ઝોલાં ખાય.
પીયાં તારા ઘેરાં નેનાં, કસુંબલ ઘેર્યાં નેનાં,
ઝોકે નાં જાળે બહાલા, રંગચુવે ને ભીંજાય સાડી મોરી-ચાલોજી

મતલબી દુનીયા— (નાચતું ગાયન)

ગઈ મેરી જાન રે ! ઘુંગરૂ છુડાદે અય સુખહાન !
નાચ નાચકર મય થક ગઈ, પીશવાજસે મય દબ ગઈ !
તાતા થઈયા કરતે મર ગઈ, મુઝે દે અમાન રે !—ઘુંગરૂ
નીગોડા એહ તળલા કુટે, સારંગીકી તારે દુટે,
મનજીરેકી ટન ટનસે, એહ કુટે મેરે કાન રે !
ઉસતાદોંકી નાહકે ઝીડકી, નાયકાકી ઉસપર ઘુરકી,
જલ જાએ હુમરીકી મુરકી, છુડા મેરી તાન રે !

ગાશીલ મુસાશીર— (હોલી)

ફરમાતે હંએ જનાબ, કે હોલી મુનાઇયે,
 કયુંકર મુનાએ ? આપહી ગાઠર બતાઇયે;
 અબતક પુરાને મુજરેકે, વાપસ મીલે ન દામ ?
 નવાબ સાહેબ, સીધી તરેહ દામ લાઇયે.
 ક્યોન ખેલે સખીરી, અયસી હોલી ?
 ઉંચી દુકાનકા, શીકા પકવાન હંએ,
 ખાકર કયા ગાઉ, મય હોલી ?

ઉસ્તાદી— (નયનોકા જુલમ)

ખ્યારે તોરે નયનાં રે સીતમ કરે,
 સીતમ કરે, (અરે વાહ વાહ !) જુલમ કરે;
 (હાય હાય) ! ગજબ કરે:—ખ્યારે.
 હય ગજબ આંખોમેં, સુરમા લગાયા ન કરે,
 ઉમ્ર ખાલી હય, અલી પાન ચખાયા ન કરે.
 હમારે સામને ગયરોંકો, બુલાયા ન કરે,
 મુક્તમેં બન મેરી, અબતો જલાયા ન કરે:—ખ્યારે.
 ઇધર મીસ્સીકી દમક, ઐર પાનકી લાલી,
 ઉધર જુગનુંકી ચમક, ઐર કાનકી ખાલી.
 ચારહી જુલ્ફ ઘટા, છા રહી કાલી કાલી,
 તેજ કટાર ન મારો, સૈયાં મય મતવાલી,
 બહુ ભરીયાં નયનાં તેજ જખમે જુગરકો સતાયેરે—સીતમ કરે.

મતલબી દુનીયા— (જમાનાકા રંગ)

દેખા એહ આજ મયને, જમાના બદલ ગયા !
આંખે બદલ ગઇ હંચ, ફંસાના બદલ ગયા !
ફીતરતકે હર અસરમે, હુવા કર્યું ચહે ઇનકેલાખ ?
પાની ફલકપે, ખેતમે દાના, બદલ ગયા !!
મુજકો હય એહ તાઅબ્જુબ, એહ ઇનકેલાખ કયસા ?
દુનીયામે આ ગયા હય, દુઓરે અબાખ કયસા ?

દેવકન્યા—

મુને ઘેલી કીધી છે નંદલાલે, છેતર્યા છોગાળે.
મુને મારી નયનોનાં બાણુ, છેતર્યા છોગાળે.
કોરી લીધું છે એણેજ કાળજડું મારું સખી,
ભુલી હું તો સાન બાન, છેતર્યા છોગાળે—મુને
મુરલી મધુરી વાગતી, વેધક નાદ અખંડ.
મોહન મંત્ર સખી ભર્યો, લોભાવે મુજ મન.
આસો માસે અટપટો, સ્યામળીયાજીરે બહાલા,
કૃષ્ણજી કાળુડો નાગ, કોને ડસીયાજીરે બહાલા—મુને

ગાંધીજી મુસાફર—

દુનીયાંમે જો ચલા નેકી પર ખેડા ઉસકા પાર હુવા,
માલ ખરીદા જીસને અમ્મજા નશા મીલા જરફાર હુવા.
ખોટા સચ્ચોજી જીસને કીયા નુકશાન ઉઠાયા ખાર હુવા,
પરખા જીસને અપને આપકો, દીલકી કસોટીપર કસકર;
શરમીન્દા ફીર દુશ્મીયામે ઇનસાન ન વોહ જીનહાર હુવા.

રામાયણ—

—: કંવાલી :—

જો હય મંજૂર ધન-રક્ષા, તો ધનવાનો બનો દાની,
 કુચેસે જલ ન નિકલેગા, તો સડ જાયેગા સખ પાની.
 દિયા જલ હમકો બાદલને, તો ઉંચા હો ગયા બાદલ,
 રહા નીચાહી સાગર, હય અદાતાકો પશેમાની.
 કોઈ મરતા હય ધન દેકર, કોઈ દેતા હય ધન મરકર,
 જરાસે પ્રક્રમેં બન જાતે હૂંય “જ્ઞાની” કે “અજ્ઞાની”

સતિ ઉજળી—

(ગજલ)

નથી સુખચેનની છાયા, સુખડ સંસારની માયા,
 અકળ સંસારની ઘટના, રચી વિપરિત જગરાયા.
 ઘડીમાં હર્ષ છલકતો, પલકમાં આપ્તો પુરી,
 કદી હો લખ્ખનો ઉત્સવ, કદી જલ્લાદની છુરી.
 સમજીએ આ જગત જંજળ ખોટા રંગ સંધ્યાના,
 પછી યાનાર ઘટનાના હરખને શોક તે શ્યાના.

છત્રવિજય—

સખી જોને કાંટો વાગ્યો કુલડાં કેમ વીણ્યાં આ જાય ?
 છે જરાક જેવો કાંટો પણ અંતરમાં ઉઠે લાલ્હ-સખી.
 પીડા કારમી હૃદયે જાગી ઝીણું ઝીણું ખટકે ઓયમા
 શું થાય કંઈ સમજાય નહિં જીવ જાય મધુરે ચટકે અરરર.

પીડા આશી કહેવાય ? ના રહેવાય

જીવડો જાય અરરર લવક લવક થાય—સખી.

સંસાર સાગર— (ગઝલ)

પૂછે મને તો હું કહું, હીલતાર હો તો આવી હો;
 આંખો કહે જોવા ચહું, ચહાનાર હો તો આવી હો.—
 મસ્તીભર્યાં નયન શરે, રસીકનાં હૈયાં હરે;
 જોનારને ધાયલ કરે, તડવાર હો તો આવી હો.—
 સુધાભર્યાં અધરો પરે, અમૃત મધુર વરસ્યા કરે;
 પીનારની તૃષ્ણા હરે, રસદાર હો તો આવી હો.—
 શી ખબર અમૃત પીવાડી, અમર કરશે કે નહીં?
 અમૃત તણા ખાલા ભરી, પાનાર હો તો આવી હો.—

સંસાર સાગર—

સંસાર તણો સાગર તરવા, અભિમાન કોઈ ના કરશો;
 છે કામ, ક્રોધ, મદ, મોહ ભર્યો; એ મહાસાગર કયમ તરશો;
 —સંસાર.

જો વિષય તરંગે લલચાશે;

તો વિષમ ખરકમાં અથડાશે.

નીતિ તણી નહીં નાવ હોય તો અધવચમાં ડુબી મરશો;
 સદ્ગુણ તણો નહીં હશે સુઝાની, તો કયમ પાર ઉતરશો ?

સજ્જન આ સંસારનો, કોઈ ન પામ્યા પાર;

ડુબાવનારા બહુ વસે, કોઠે જ તારણહાર.

સ્વચ્છંદ સફર જો કરશો, મુજ માફક ઝુરી મરશો,
 એ મહાસાગર કયમ તરશો—સંસાર.

સંસાર સાગર— (ગઝલ)

રસીલાં હૃદયના કોઈએ કરો ના ભરોંસા,
 છે બળતા અંગાર સમાં એ બાળી જશે.—
 પુષ્પો સુવાળાં માની પ્રીતે સાચવશે તો યે;
 કારમા ડાંખ તમને મારી જશે.....

લોળાં પ્રવાઝી મનોરથ ઘેલાં;
 જગતના પંથ બાપુ! કાંટા ભરેલા,
 ફૂલોનાં ખીછનાં માની ભરમે ના ભૂલતાં,
 પાસે જશે તો ઝેરી નાગો હશે.—

સંસાર સાગર— (ગઝલ)

જીવ બાળીને જીવાશે ક્યાં સુધી ?
 આગ દિલડાંની છુપાશે ક્યાં સુધી ?—
 જીગરને પૂછી જીવો તો એ હૃદય,
 કે જીવાની વ્યર્થ જશે ક્યાં સુધી ?—
 કામનો અગ્નિ જુઝાવા આંખથી
 આંસુઓ ઢાળી શકશે ક્યાં સુધી ?—
 છે પીયૂષ પાસે છતાં સંકોચમાં,
 સાવ તરસ્યાં રહી શકાશે ક્યાં સુધી ?—

સંસાર સાગર—

જરા કહોજી રસરાજ આપ સ્નેહી થશે ?
 હૃદયસ્વામી થશે, કે પ્રણયગામી થશે ?
 ભોગી રસના થશે, કે યોગી સ્નેહના થશે ?—જરા

નથી ભોગી મુંઢરતાનો, સ્નેહનો હું યોગી,
વિલાસનો ન ભૂખ્યો, નહીં વાસનાનો રોગી;
રમણી થશે, કે સ્નેહ રાણી થશે ?—જરા.
સ્નેહ બંધનથી સ્નેહીને આમ બાંધજો;
થજો એમનાં તમે, ને એ તમારા થજો—જરા.

શુકદેવજી—

(શુકદેવજી અને ગંગામૈયાનો સંવાદ.)

—મ્હારે જન્મ નથી લેવો.

ઓ જમના મૈયા, મારે જન્મ નથી લેવો.

હું તો જન્મ જોગી એવો.

ઓ જમના મૈયા, મારે જન્મ નથી લેવો.

—આતે તમારો જોગ કેવો ?

જન્મ જોગી, આતે તમારો જોગ કેવો ?

—અણય કવચ, તને આપું હો બહાલારે.

ના હોય ટાઢ કે પરસેવો— જન્મ જોગી.

—ખેરવાની બાધા મ્હારે, ઓઢવાની બાધારે;

અમે ધર્યો છું જોગ એવો— ઓ જમના.

—અણય પાત્ર હું, આપું છું બહાલારે,

જમો મીઠાઈને મેવો— જન્મ જોગી.

—બાવાની બાધા મ્હારે, પીવાની બાધારે;

મેંતો કર્યો છું નીમ એવો— ઓ ગંગામૈયા.

—વેદ ચારેનું જ્ઞાન, પામ્યો તું બહાલારે;
 શ્રુતિ સ્મૃતિનો સાર લેવો— જનમ જોગી.
 —શ્રુતિ ને સ્મૃતિ મ્હારે નામ હરિનુંરે,
 હું તો જનમ જોગી એવો— સરસ્વતિ મૈયા.

શુકદેવજી—

(શુકદેવજી સંસાર તજે છે તેની માતા ના કહે છે)

ના ના ન્હાનડીયા જાયા (૨)
 નહીં જાવા દઉં લાડકવાયા ! ના. ના.
 હજી તું છે નાનો બાળ,
 તારે નથી તપનો આ કાળ,
 નહીં જાવા દઉં લાડકવાયા ના ના.
 ખાર વર્ષ મેં ઉઢરે રાખી,
 વૃથા વહેા શું ભાર ?
 નહીં જાવા દઉં નયન સહુણા (૨)
 આત્મ તણા આધારરે— ના ના.

શુકદેવજી—

(વારાંગનાઓ શુકદેવનું તપ છોડાવા જાય છે)

સાંવરીયાને જોગ લીધો, અબ કીસ બીધ પાસમેં જાઉં—સાં
 ગોરસ મટકીમે મહી જમાવું, ગ્વાલન બનકે મેં જાઉં—સાં
 કુલનકી પુલ છાબ બનાઉં, માલન બનકે મેં જાઉં—સાં
 ગોરે ગોરે અંગપે લભુન લગાવું, જોગન બનકે મેં જાઉં—સાં

શુકદેવ—

નથી આ બોલ જરા ખોટો,
 ઓ બાલ મુની, નથી આ બોલ જરા ખોટો;
 વૈકુંઠ માંહી વિષ્ણુ ને લક્ષ્મી,
 બ્રહ્મા સાવિત્રીનો ભોટો;
 માયા મહેશ્વર જુદાં નથી,
 છે મહિમા માયાનો મોટો.... ઓ બાલ.
 —ભલા ભલાએ ભુલ ખાધી સંસારમાં,
 ચાખ્યો માયાનો સોટો;
 શાને તમે બ્રહ્મચારી રહ્યા ?
 કહો શાને તમે બ્રહ્મચારી રહ્યા ?
 આતો પકડ્યો અમારો ટોટો.... ઓ બાલ.

શુકદેવ—

સુત સપુત પાછા વળો, સુણો હીતનીરે વાત.
 શાને થેલા થઈ ઘર તજો ? તજો માતને તાત—સુત.
 —પુન્ય પિતાજી પાછા વળો, જાણી હીતની મેં વાત,
 કોણ પીતા કોણ પુત્ર છે, કોણ માતને તાત—પુન્ય.
 —માતા તમારી રૂદન કરે, નાખી નાંખી નીધાસ,
 દો કેં આધાસન તેહને, કરો શાને નિરાશ.
 —લક્ષ્યોરાશીમાં હું કર્યો, બન્યો સઘળો નિરાશ.
 અવતાર ધરીયા અનેક મેં, પુરું કોની હું આશ—પુન્ય.

શુકદેવજી—

મોરલા મઢાવું, ચાંચ ત્હારી સોનાથી;
 કૈંક ટૌકા કરીને, બેગીરાજને જગાડ,
 બેગીરાજને જગાડ, વીરા માનું તારો પાડ....મોરલા.
 વર્ષાના વિલાસી, તપોવન વાસી,
 કલાધાર કલા તું તારી દેખાડ (૨).... મોરલા.

શુકદેવજી—

ભગ્ન તારૂં ભાગ્ય ખુલ્યું;
 તારૂં ભાગ્ય ખુલ્યું હવે ભલો જડયો છે ઉપાય.—ભગ્ન.
 આંખોની વચ્ચે નાક નડે તેથી,
 પરભુ ન દેખાય....
 આ નાક વચ્ચેથી જાય.
 પછી ભગવાનનાં દર્શન થાય;
 મારા જેવા હૈને કરૂં તો પુછ્યાની ખો ભુલી જાય.—ભગ્ન.

શુકદેવજી—

ક્ષમા એજ ભુષણ શુરવીરનું,
 ક્ષમા ભુષણ છે શાણાનું;
 દયા એજ ડહાપણનું ધર છે,
 હિંસા એજ દિવાનાનું.... ... બુધો.
 વિક્રાનોનું ભુષણ વાણી,
 સાધુ લે સાધુતા જાણી;
 ક્રોધ કર્મ છે ખહુ નડાઈ
 હોય રંક કે રાણાનું.... બુધો.

શુકદેવજી—

સુખ દુઃખ મનનાં કારણ સજની,
 મન પર સૌ આધાર;
 જેનું મન જેથી માન્યું, તેમાં સુખ તેને સાર....સુખ.
 યોગી છે યોગે રાજી, (૨)
 ભોગી ઉપભોગે રાજી, (૨)
 રાજી વનવાસી વન મોઝાર
 સજની રાજી વનવાસી વન મોઝાર.... સજની.
 ડહેલે ઘરખારી રાજી, (૨)
 મહેલે દરખારી રાજી, (૨)
 રાજી જેનો જેવો અધીકાર;
 સજની રાજી જેનો જેવો અધિકાર.... સજની.

શુકદેવજી—

સુખીયા જન મનથી,
 સુખીયો સંસાર છેજી;
 દુઃખીયાને દુઃખ પરમાણે,
 દુઃખીયો બેધાર છેજી;
 રોગીનું દુઃખ નિરોગી,
 ભુખનું નવ બાણે ભોગી;
 અનુભવથી બાણે, કેવો સંસારે સાર છેજી.—સુખીયા.

•૧૧૧૧• સમાપ્ત. •૧૧૧૧•

છપાય છે !!!

છપાય છે !!!

નીચે જણાવેલી બે બુકો ચાલુ માસમાં બહાર પડશે.

બોલતી ફોનોગ્રાફ

[પેજ નંબર ૧૨૮ ની મોટી.]

કીંમત ૦-૧૨-૦

રાણી ફેશન ગાયનમાળા

[ભાગ ૧ થી ૧૨]

કીંમત ૦-૬-૦

ઉપરની બે બુકો ગાયનોના શોખીનો માટે ખાસ સ્પેશીઅલ છાપી
બહાર પાડવામાં આવશે.

જેની અંદર તદ્દન નવા ગાયનો, ગઝલો, કોમીક, ઈંગ્લીશ ડેન્સ,
જલસાઓમાં ગવાતાં સ્પેશીઅલ ગાયનોનો અમુલ્ય
સંગ્રહ કરવામાં આવશે.

મળવાનું ઠેકાણું:—

બુકસેલર મણીલાલ ભાઈશંકર વ્યાસ.

વીનસ સીનેમા પાસે—સુરત.

સુરત, ખરાનપુરી ભાગળ, ઉપર આવેલા શ્રી “મોદેશ્વર” પ્રિન્ટીંગ
પ્રેસમાં મણીલાલ ભગવાનદાસે છાપી.

છપાય છે.]

[છપાય છે.

—: થોડા વખતમાં બહાર પડશે. :—

ઉર્દુ જ્ઞાન અને ગુજરાતી લખાણમાં

* ઉર્દુ ગઝલ-કવાલીની બુક *

ગઝલે ગુલઝાર

સનમકા પ્યાર.

[ભાગ ૧ થી ૧૨ ની મોટી બુક]

આ બુકમાં આઝદીન મુઘી બહાર નહિ પડેલી
તદન નવી ગઝલ, કવાલી, શેર તેમજ દીલ્લી, આગ્રા,
મુંબઈ, અમદાવાદ અને સુલ્તાન પુરે ગાંધીની બેઠકમાં
તેમજ મીઝામમાં થયેલી પ્રખ્યાત ચીજોના અમુક
સંગ્રહ કરવામાં આવ્યો છે.

કૌમિત બાર આના.

મગવાનુ કેદાગુ

બુકસેલર માળીલાલ ભાઈશંકર વ્યાસ.

ચીનસ મીનમા પાસે—મુસ્ત.

